

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

TAM TAM

ΠΑΝΘΕΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΔΡΑΧΜ **2**
Ο ΖΟΡΡΟ
ΕΙΦΟΜΑΧΕΙ
ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ με

Nº 4

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

---Μπροστά από τὸ ξενοδοχείο εἶχε μαζευθῇ ἓνα πλῆθος περιέργων ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν μεταφορὰ τοῦ ἀτυχοῦ Φρανσουᾶς, μέσα στὸ ἀμάξι...

Αὐτὸς εἶχε σκίψῃ τὸ κεφάλι καὶ ὑπόμεινε καρ-

τερικὰ τὴν κακοτυχία του. "Ἐνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως πλανιόταν στὰ χεῖλῃ τῶν ἀστυνομικῶν. ---"Ἐχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάναμε καλὴ δουλειὰ ἔλεγε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀστυνομικῶν. Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνος.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ, τέσσερις ἄνθρωποι περίμεναν νὰ ἐξετασθοῦν γιὰ τὴν ὑπόθεσι Φρανσουᾶς....

"Ὅλοι ἤθελαν νὰ καταθέσουν εἰς βάρος του, ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν, τὸν Ἰάκωβο.

---Πρέπει νὰ τὸν σώσουμε τοὺς εἶπε.

---Τρελλὸς εἶσαι; τοῦ ἔλεγαν οἱ ὑπόλοιποι. Τώρα εἶναι εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθοῦμε.

---"Ἐγὼ κύριοι, δὲν μπορῶ νὰ συνεργασθῶ σὲ ἓνα τέτοιο ἔγκλημα. Δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ἡ συνείδησίς μου.

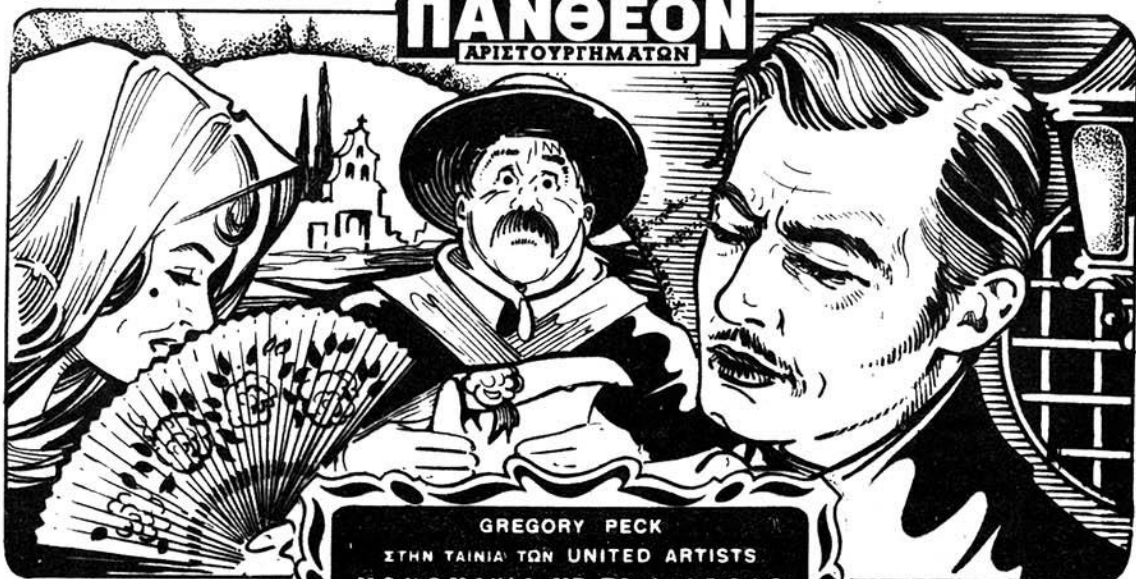
---"Ἐγὼ πάντως θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια.
---Φοβιτιάση, τρέμεις ἓναν πεθαμένο. "Ἀδεια σὲ μας, λοιπὸν τὴν γωνιά...
---Καλύτερα θὰ κάνουμε τὴν δουλειὰ μας χωρὶς αὐτόν...

---"Ἐχεις δίκιο, ἀπάντησε αὐτὸς. Θὰ τὸν ἐκδικηθοῦμε μὲ περισσότερη εὐχαρίστησι...
Ὁ Ἰάκωβος, κατέθεσε τὴν ἀλήθεια. Ἐνῶ ἔφευγε, ἓνας ὑπάλληλος κάλεσε καὶ τοὺς ὑπολοίπους.

Συνέχεια στὴ σελίδα 19

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

GREGORY PECK
ΣΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ ΤΩΝ UNITED ARTISTS
ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ
(ZORRO AND DIABLO)

Πυκνό σκοτάδι έχει σκεπασίσει το πουέμπλο της Ρέινα ντε Λός "Αντίλες. Στους δρόμους δεν κυκλοφορεί κανείς. Οι κάτοικοι έχουν όλοι κλειστή στα σπίτια τους γιατί ή ώρα είναι προχωρημένη.

Ξαφνικά, βαρύ ποδοβολητό αλόγου που τρέχει με καλπασμό, άνηχεί. "Αν οι κάτοικοι του πουέμπλο άνοιγαν τα παράθυρά τους, θα έβλεπαν έναν παράξενο καβαλλάρη, καβάλλα πάνω σ' ένα υπέροχο και όλομαυρο άτι. 'Ο καβαλλάρης αυτός φορούσε μαύρα ρούχα, έναν μαύρο μανδύα, μαύρο επίσης σμιπρέρο και μία μαύρη μάσκα που άφηνε να φαίνονται μόνο τα άστραφτερά του μάτια. Και σ' όλων τα χείλη θα άνέβαινε ένα και μόνο όνομα:

---'Ο σενιόρ Ζορρό!

Γιατί, όλοι οι κάτοικοι είχαν δη το Ζορρό, με την παράξενη άμφιεσί του. "Όλοι είχαν άκούσει κάτι για τις άπίστευτες περύτειές του. Και όλοι, έκτός από πολύ λίγους, τον άγαπούσαν αυτόν τον μασκοφόρο Ιταλό που με το σπαθί στο χέρι, δριςκόταν πάντα με το μέρος των άδυνάτων, των άθώων και των κατατρεγμένων τιμωρώντας άμείλικτα τους κακούργους και όλους εκείνους που είχαν δοσοληψίες με το νόμο.

"Έπειδή, όμως ο σενιόρ Ζορρό δρούσε μόνος του, άπονεμόντας δικαιοσύνη σύμφωνα με τη δική του κρίσι, οι άρχές τον κυνηγούσαν σαν έναν έκτός νόμου. Και ο λοχίας της άστυνομίας, Μανουέλ Γκάρθια, δριςκόταν πάντα σέ Θεούς και δαίμονες πώς κάποτε θα συλλάβη αυτόν τον περίφημο Ζορρό, για να τον κρεμάση στην πλατεία της Ρέινα ντε Λός "Αντίλες. Παρ' όλες τις προσπάθειές του, όμως, ο κωμικός λοχίας, με το χοντρό και άσουλούπωτο σώμα, και τα γυριστά μουστάκια, δεν είχε καταφέρει τίποτε. "Άπειρες φορές είχε συναντήσει το Ζορρό μά πάντα, εκείνος, κατώρθωνε να του ξεφύγη.

"Η Ρίτα Ριάλγκο, ή όμορφη κόρη του Πάμπλο Ριάλγκο, ενός από τους εύγενείς του πουέμπλο, είχε ξεστρώσει το τραπέζι, όταν άκουσε το ποδοβολητό του αλόγου στο δρόμο.

---Ποιος να είναι, τάχα; ρώτησε τον πατέρα της. "Εκείνος άνασκήωσε τους ώμους.

---Τί σέ νοιάζει, κόρη μου; της είπε. Πέσε να κοιμηθής, τώρα, γιατί είναι άργά. Μπορεί να είναι κανένας από τους χωροφύλακες του Γκάρθια που περιπολούν. Μπορεί να είναι κι' ο ίδιος ο Γκάρθια.

Ξαφνικά, το ποδοβολητό σταμάτησε. "Η όμορφη και μελαχροινή σενιόριτα, τέντωσε τ' αυτιά της.

---Σταμάτησε στην αυλή μας!, είπε στον πατέρα της και στο πρόσωπό της καθρεφτίστηκε μία βαθεία άνησυχία.

"Εκείνος έφθασε κοντά της και της χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά.

---Θα είναι ο Γκάρθια, της είπε. "Ίσως σταμάτησε για να τον κεράσουμε κανένα ποτηράκι κρασί.

Την ήσυχία που άκολούθησε μετά το ποδοβολητό του αλόγου, την διέκοψαν βαρεία θήματα που προχωρούσαν προς το σπίτι. Σε λίγο, τα θήματα σταμάτησαν μπροστά στην πόρτα. "Ένα χτύπημα άκούστηκε.

---Ποιος είναι; ρώτησε ο δόν Πάμπλο Ριάλγκο.

---Εγώ, ο λοχίας, άπάντησε μιά φωνή.

---Δεν σου το είπα εγώ; έκανε τότε ο δόν Πάμπλο, χαμογελώντας, προς την κόρη του. "Ανοιξε του την πόρτα.

"Η Ρίτα έφθασε ως την πόρτα και τράβηξε το σύρτη. Και τότε, με μάτια γουρλωμένα από την έκπληξι αλλά και τον τρόμο, δεν αντίκρυσε μπροστά της την άσουλούπωτη σιλουέττα του λοχία Γκάρθια, αλλά έναν μανυφορεμένο άνθρωπο, τον σενιόρ Ζορρό!

---'Ο Ζορρό!, ξέφυγε την ίδια στιγμή το όνομα του νυχτερινού επισκέπτη, από τα χείλη της σενιόριτας και του πατέρα της.

"Ο Ζορρό έκλεισε την πόρτα. Τα άστραφτερά του μάτια κύτταζαν έπιμονα τον δόν Πάμπλο.

---Σενιόρ Ζορρό, τον ρώτησε ο τελευταίος, σέ τί όφείλω την έπισκεψί σου;

"Ο σενιόρ Ζορρό εξακολούθησε να μένη άκίνητος και άμίλητος. "Τότερα ξερόβηξε και στο τέλος είπε:

---Δόν Πάμπλο, ήρθα να σέ σκοτώσω!

"Ένα έπιφώνημα φρίκης και τρόμου ξέφυγε από τα χείλη της κοπέλλας. "Ο δόν Πάμπλο, ώστόσο, κατάφερε να κρατήσει την ψυχραιμία του.

---Σενιόρ Ζορρό, είπε στον έπισκέπτη του, άπ' όσα έχω άκούσει για σένα, είσαι ένας δίκαιος άνθρωπος και μεταχειρίζεσαι το σπαθί σου μόνο έναντίον των ανθρώπων που καταπατούν το νόμο. Κι' εγώ, ως τώρα δεν έχω δλάψει κανέναν άνθρω-

πο. "Όλο τὸ πουνέμπλο τὸ ξέρει αὐτό.

Ἄνδρ' ὁ Ζορρό κἀγγάσε ψυχρά.

---Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει τί ἔχεις κάνει, τοῦ εἶπε. Ἐκείνο πού ἐνδιαφέρει εἶναι ὅτι σὲ μισῶ, δὸν Πάμπλο. Κι' ἔναν ἀνθρώπο πού μισεῖ ὁ σενιὸρ Ζορρό, ξέρεις ποῖο τέλος τὸν περιμένει. Ὁ θάνατος.

Ἡ Ρίτα ἔκανε δυὸ δῆματα μπροστά κι' ἔπεσε γοναντιστὴ ἀπέναντι στοῦ μασκοφόρο ἰδalgό.

---Σενιὸρ Ζορρό!, ἔκανε μὲ δάκρυα σπαραγμοῦ. Λυπηθῆτε τὸν πατέρα μου, τί σᾶς ἔκανε; Λυπηθῆτε καὶ μένα πού δὲν ἔχω κανέναν ἄλλο στὸν κόσμο!

Ὁ δὸν Πάμπλο τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴ δοήθησε νὰ σηκωθῇ.

---Μὴ φοβάσαι, κόρη μου, τῆς εἶπε. Ἔχω τόσο καθαρὴ τὴ συνειδήσί μου πού νομίζω πῶς ὁ σενιὸρ Ζορρό, μάλλον θὰ ἀστειεύεται. Γιατὶ νὰ μὲ σκοτώσῃ;

Ὅμως, ὁ σενιὸρ Ζορρό δὲν ἀστειευόταν καθόλου. Καθὼς τὰ μάτια του, τὰ ἀστραφετὰ καὶ γεμάτα μίσος κύτταξαν ἐπίμονα τὸν δὸν Πάμπλο, τὸ χέρι του ἔφθασε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ὥς τὴ μέση του καὶ τράβηξε τὸ σπαθί του.

Ὁ δὸν Πάμπλο ἀνατρίχιασε σύγκορμος καὶ ἄρχισε στ' ἀλήθεια νὰ φοβάται τώρα. Ἡ Ρίτα, ἔφερε τὰ δυὸ χέρια της μπροστὰ στὸ πρόσωπό της, ἐνῶ τὰ μάτια της πετάχτηκαν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες της.

---Πατέρα!, μπόρεσε μόνο νὰ ψιθυρίσῃ.

---Θὰ σὲ σκοτώσω γιατί σὲ μισῶ!, εἶπε ὁ Ζορρό μὲ τὴ δροντερὴ φωνή του. Δὲν ἔχω μισήσει ἀνθρώπο τόσο πολὺ ὅσο ἐσένα, δὸν Πάμπλο!

---Μά... γιατί; φέλλισε ὁ δυστυχισμένος ἐκείνος. Τί σοῦ ἔχω κάνει, σενιὸρ Ζορρό;

---Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ τὸ πῶ, δὸν Πάμπλο!

---Δὲν λυπάσαι τὴ μονάκριβη κόρη μου; τὸν παρεκάλεσε ὁ δὸν Πάμπλο, κάνοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ μαλακώσῃ τὸ μίσος τοῦ ἀνθρώπου πού ἔστεκε ἀπέναντί του. Τὴν κόρη μου πού θὰ μείνῃ μονάχη καὶ ὁρφανή;

Μὰ ὁ σενιὸρ Ζορρό δὲν ἄκουσε τὴν παρακλήσιν του. Ἐκανε ἕνα δῆμα μπροστὰ καὶ τίναξε τὸ σπαθί του.

Μιὰ φοικιαστικὴ φωνὴ πού σκέπασε ὅλο τὸ πουνέμπλο τῆς Ρέινα ντὲ Λὸς Ἀντζελες, ἀντήχησε τότε. Ἡ φωνὴ τῆς δυστυχισμένης Ρίτας πού ἔβλεπε τὸ σπαθί τοῦ σενιὸρ Ζορρό νὰ τρυπᾷ τὸ κορμί τοῦ ἀγαπημένου της πατέρα.

Η ΕΠΙΚΗΡΤΕΙΣ ΤΟΥ ΖΟΡΡΟ.

ΜΟΛΙΣ εἶχε γῆν ὁ ἥλιος. Στὴν δεράντα τοῦ ἀρχοντικοῦ τοῦ δὸν Ἀλέξανδρο Βέγκα, καθόταν ὁ ἴδιος μὲ τὸ γιὺ του, τὸν Ντιέγκο. Ὁ δὸν Ἀλέξανδρο ἦταν ἕνας ἡλικιωμένος καὶ πολὺ

πλούσιος ἰδalgός. Ἦταν τόσο καλὸς πού ὅλοι στὸ πουνέμπλο τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν σέβονταν. Στὰ νεῖατα του ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ξιφομάχους. Ἀλλὰ καὶ τώρα, ὅταν παρουσιαζόταν ἀνάγκη, τὸ ἔλεγε ἡ καρδιά του καὶ τραβοῦσε ἀφοβὰ τὸ σπαθί του.

Ὁ γιὺς του, ὅμως, ὁ δὸν Ντιέγκο, ἦταν διαφορετικὸς τύπος. Ἦταν ἕνα μαλθακὸ καὶ καλομαθημένο παλληκάρι, πού δὲν εἶχε πιάσει ποτέ του σπαθί μὲ τὰ χέρια. Ἀπεχθανόταν τὸν πόλεμο, τὰ ἄλογα καὶ τὶς μονομαχίες καὶ στὴ θέα μιὰς σταγόνας αἵματος θὰ μπορούσε καὶ νὰ λιποθυμήσῃ ἀκόμα. Τοῦ ἄρεσε νὰ διαβάξῃ ποιήματα καὶ κάθε τόσο, ἔφερνε στὴ μύτη του ἕνα ἀρωματισμένο μαντηλάκι.

Οἱ κάτοικοι τοῦ πουνέμπλο, στὸ πέρασμά του χαμογελοῦσαν εἰρωνικά καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς κοινοῦσαν μὲ ὀκτο τὰ κεφάλια τους.

---Τί κρίμα, ἔλεγαν νὰ μὴ μοιάξῃ ὁ Ντιέγκο στὸν πατέρα του... Πόσο δυστυχισμένος θὰ εἶναι ὁ δὸν Ἀλέξανδρο, βλέποντας τὸ γιὺ του νὰ διαβάξῃ ποιήματα, ἀντὶ νὰ τρέχῃ καλπάζοντας, σὰν τοὺς ἄλλους νέους τοῦ πουνέμπλο καὶ νὰ χειρίζεται τὸ σπαθί του.

Πατέρας καὶ γιὺς ἔμεναν ἀμίλητοι στὴν δροσόλουστη δεράντα τοῦ ἀρχοντικοῦ τους ὅταν, σὲ μιὰ στιγμὴ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπέρτερες τους, ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ λοχία Γκάρθια. Σὲ λίγο, πράγματι, ὁ χοντρός λοχίας, ἀνέβαινε λαχανιασμένος ὡς τὴν δεράντα.

---Ὦ, δὸν Ἀλέξανδρε, συνέβη κάτι τὸ τρομερὸ ἀπόψε στὸ πουνέμπλο μας! εἶπε πρὶν ἀκόμα προλάβῃ νὰ καθῆσθαι.

Πατέρας καὶ γιὺς τὸν κύτταξαν ἀνήσυχα καὶ ἐρωτηματικά.

---Σκότωσαν τὸν δὸν Πάμπλο Ριάλγκο!, τοὺς ἐξήγησε ἀμέσως ὁ Γκάρθια.

Ὁ δὸν Ἀλέξανδρο τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὅσο γιὰ τὸν δὸν Ντιέγκο, ἀνοίξε μιὰ σπιθαμὴ τὸ στόμα του ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι καὶ τὸν τρόμο.

---Τὸν δὸν Πάμπλο!, φέλλισε ἐπιτέλους, ὁ δὸν Ἀλέξανδρο. Καὶ ποὺς τὸν σκότωσε;

---Ὁ σενιὸρ Ζορρό!

---Ποίος;

---Ὁ σενιὸρ Ζορρό! ἐπανάλαβε ὁ λοχίας.

Ὁ δὸν Ἀλέξανδρο κύτταξε τὸ γιὺ του. Ἐκείνος, ἔφερε τὸ ἀρωματισμένο μαντηλάκι του ὡς τὴ μύτη γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ συναισθήματα πού δοκίμασε στὴ φοβερὴ αὐτὴ καταγγελία τοῦ Γκάρθια.

---Ναί, δὸν Ντιέγκο, ἔκανε ὁ Γκάρθια, ἀποτεινόμενος στὸ νέο, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν θυμωμένα. Εἰρὼ πῶς συμπαθεῖς τὸν σενιὸρ Ζορρό καὶ ἐπιμένεις πῶς εἶναι ἕνας εὐγενὴς ἱππότης πού ὑποστηρίζει τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς κατατρεγμένους. Ἐγὼ πιστεύω πάντα πῶς εἶναι ἕνας ληστής,

ένας έγκληματίας. Κι' όπως βλέπεις, δεν έχω καθόλου άδικο. 'Ο σενιόρ Ζορρό σκότωσε, άπόψε, τόν πιο ήσυχο και πιο τίμιο άνθρωπο του πονέμπλο. Τόν δόν Πάμπλο Ριάλγκο πού δεν είχε βλάψει ούτε κουνούπι στη ζωή του!

--Μήπως... μήπως έγινε λάθος; ρώτησε ο δόν 'Αλέξανδρο. Μήπως τόν σκότωσε κανένας άλλος και όχι ο Ζορρό;

--Τόν σκότωσε ο Ζορρό, γι' αυτό δεν υπάρχει άμφιβολία!, έπέμεινε ο λοχίας. Τόν είδε ή κόρη του δόν Πάμπλο, ή Ρίτα. Τόν είδαν και δυο - τρεις γείτονες. τήν ώρα πού έβγαине από τo σπίτι, μετά τo έγκλημά του. Καβάλλησε τo άλογό του κι' έφυγε καλπάζοντας πρoς τo βουνό. "Τετρα από λίγο, μάλιστα, στην πλαγιά του βουνού φάνηκε ένα μεγάλο πύρινο Z, τo σημάδι του Ζορρό. Δεν χωράει, λοιπόν, άμφιβολία, πώς τόν σκότωσε κάποιος άλλος.

'Ο δόν Ντιέγκο κατέβασε νικημένος τo κεφάλι του.

--Κι' σ' τι έκανες; ρώτησε τo λοχία ο δόν 'Αλέξανδρο.

--Τι ήθελες νά κάνω; Πήρα μερικoύς χωροφύλακες και τρέξαμε πρoς τo βουνό αλλά... ο Ζορρό, στo μεταξύ, είχε φύγει. Πού θά μου πάη, όμως; Κάποτε θά μου πέσει στá χέρια μου και τότε... τότε, θά τόν γδάρω ζωντανό κι' ύστερα θά τόν κρεμάσω στην πλατεία του πονέμπλο μας.

--Λοχία, μη γίνεσαι τόσο κακός, του έλεπε ο δόν Ντιέγκο.

--Δόν Ντιέγκο, αλλοίμονο στo Ζορρό αν πέσει στá χέρια μου...

--Θά πέσει, όμως, ποτέ;

Τά μάτια του λοχία άστραψαν από θυμό. Κατάλαβε πώς ο δόν Ντιέγκο τόν ειρωνευόταν. 'Ωστόσο, ο λοχίας σεβόταν τόν πατέρα του κι' έτσι, δεν τόν αντιμετώπισε με καμμία τσουχτερή κουδέντα. Του έλεπε, μόνο:

--Και όμως θά τόν πιάσω, δόν Ντιέγκο, πού θά μου πάη;

--Τί έγινε ή κόρη του δόν Πάμπλο; τόν ρώτησε ο δόν 'Αλέξανδρο.

--"Α, τή δυστυχισμένη! Μόνο πού δεν τρελλάθηκε... Είναι νά τήν λυπάται κανείς. Τήν πήρε στo σπίτι του ο καινούργιος διοικητής μας, ο σενιόρ Τομάζο.

--Μπράβο του, έκανε πολύ καλά.

--'Ο σενιόρ Τομάζο, δόν 'Αλέξανδρο, έβγαλε μία προκήρυξη και γράφει σ' αυτήν πώς θά προσφέρει δέκα χιλιάδες πέζος σέ κείνον πού θά μporεί νά συλλάβη ή νά σκοτώσει τόν σενιόρ Ζορρό!

--Δέκα χιλιάδες πέζος!, έκανε με θαυμασμό ο δόν Ντιέγκο. Φαντάσου, λοχία, νά σκότωνες έπ' τόν σενιόρ Ζορρό και νά σου έδινε ο σενιόρ Το-

μάζο όλα αυτά τá χοήματα. Θά χορταίνες και σι με τήν ψυχή σου!

'Ο λοχίας κοκκίνισε σάν παπαρούνα από τo θυμό του, ώστόσο δεν έλε τίποτε.

--Πηγαίνω, έκανε ύστερα από λίγο και σηκώθηκε. Θά έρθετε στην κηδεία του δόν Πάμπλο, δόν 'Αλέξανδρε;

--Και βέβαια!, του απάντησε ο δόν 'Αλέξανδρο. 'Ο δόν Πάμπλο ήταν φίλος μου. Θά έρθω μαζί με τόν Ντιέγκο.

"Όταν έφυγε ο λοχίας, πατέρας και γιός κυτάχτηκαν άμίλητοι γιά μιá στιγμή.

--Είναι τρομερό!, μίλησε πρώτος ο δόν 'Αλέξανδρο. Νά σκοτώσουν τόν δόν Πάμπλο, τόν καλύτερο άνθρωπο του πονέμπλο!

--Και νά φορτώνουν τή δολοφονία του στoν σενιόρ Ζορρό!, έλεπε ο δόν Ντιέγκο.

--Έχω τήν έντύπωση, παιδί μου, πώς ο στυγερός δολοφόνος του Πάμπλο, φόρεσε επίτηδες τή στολή του Ζορρό και χάραξε τo πύρινο Z στo βουνό.

--Τήν ίδια γνώμη έχω κι' εγώ, πατέρα. 'Ο σενιόρ Ζορρό δεν σκοτώνει ποτέ ανθρώπους πού δεν έφταιξαν σέ τίποτε. Αυτό τo ξέρει ύλος ο κόσμος. Κι' έχω τήν έντύπωση πώς, άργά ή γρήγορα, ο άληθινός Ζορρό θά έσκεπάσει τo πρόσωπο του ψεύτικου και θά τόν τιμωρήσει παραδειγματικά.

'Ο δόν 'Αλέξανδρο χτύπησε με οικειότητα τόν ώμο του γιου του.

--Τήν ίδια γνώμη έχω κι' εγώ, παιδί μου, του έλεπε. Πώς ο σενιόρ Ζορρό θά εκδικηθί τo θάνατο του δόν Πάμπλο. Και τώρα, έτοιμάσου νά πάμε στην κηδεία του.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΟΝ ΣΕΝΙΟΡ ΖΟΡΡΟ

ΜΕΤΑ τήν κηδεία του δόν Πάμπλο Ριάλγκο, πού τήν παρακολούθησε όλο τo Πονέμπλο ο κόσμος είχε συγκεντρωθί στις διάφορες ταβέρνες και συζητούσε γύρω από τo τραγικό αυτό συμβάν. Σέ μιá από αυτές τις ταβέρνες, βρισκόταν και ο δόν Ντιέγκο, ο άπόλεμος γιός του δόν 'Αλέξανδρο Βέγκα. Είχε μπροστά του μισό ποτήρι γλυκό κρασί και κάπου - κάπου έπινε καμμία γουλιά.

--Τί τρομερό!, έλεπε σέ μιá στιγμή κάποιος, δίπλα του. Τήν καμμένη τή Ρίτα... Λιποθύμησε τρεις φορές ώσπου νά φθάσει στo νεκροταφείο. Εύτυχώς πού ενδιαφέρθηκε γι' αυτή ο καινούργιος διοικητής μας, ο σενιόρ Τομάζο. Πολύ καλός άνθρωπος αυτός ο Τομάζο...

Έκείνη τή στιγμή μπήκε φουριόζος στην ταβέρνα ο λοχίας Μανουέλ Γκάρθια. Μόλις είδε τόν δόν Ντιέγκο, πήγε και κάθησε στo τραπέζι του.

---Λοχία σέ βλέπω πολύ χαρούμενο, του είπε ο δόν Ντιέγκο, καθώς έφερνε τὸ ἀρωματισμένο του μαντήλι ὡς τὴ μύτη.

---Εἶμαι χαρούμενος γιατί ἔφθασε τὸ τέλος τοῦ Ζορρό, δὸν Ντιέγκο!

---Πῶς; Τὸ τέλος τοῦ Ζορρό; Μήπως τὸν συνέλαβες;

---Δὲν τὸν συνέλαβα μὰ θὰ τὸν συλλάβω. Γιατί, αὐτὴ τὴ φορά, ἔχω κάποιον πού θὰ μὲ βοηθήσῃ.

---Ποιόν;

---Τὸ Διάβολο!

‘Ο δόν Ντιέγκο γούρλωσε τὰ μάτια του.

---Δὲν σὲ καταλαβαίνω, λοχία, του είπε. ‘Ο Διάβολος θὰ κατέβῃ ἀπὸ τὴν κόλασι γιὰ νὰ πολεμήσῃ τὸ Ζορρό;

‘Ο λοχίας γέλασε.

---Εἰσαι κουτός, δὸν Ντιέγκο, είπε στὸν συνομιλητὴ του, καὶ μὲ συγχωρῆς. ‘Αλλά... ἔχεις καὶ δίκιο. Δὲν ἔχω πῆ ἀκόμα τὸ μυστικό μου σὲ κανένα.

---Ποιὸ μυστικό;

---Νά... σήμερα τὸ πρωί, μπήκε στὸ γραφεῖο μου ἓνας ἄνθρωπος μὲ μιὰ μαύρη μάσκα. Τὰ ἔχασα μόλις τὸν εἶδα γιατί φοβήθηκα πὼς εἶχα νὰ κάνω μὲ κείνον τὸν δολοφόνο, τὸ Ζορρό. ‘Ετοιμάστηκα νὰ φέρω τὸ χέρι μου στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ μου, ὅταν ἐκείνος μὲ σταμάτησε.

---Μὴ φοβάσαι, Γκάρθια, μου εἶπε. Δὲν ἤρθα γιὰ νὰ σοῦ κάνω κακό. ‘Ἦρθα νὰ σὲ βοηθήσω. ‘Ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ πῶ πὼς θὰ ἐνώσω τις δυνάμεις μου μὲ τις δικές σου, γιὰ νὰ πολεμήσουμε τὸ Ζορρό.

»---Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; ρώτησα τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ μάσκα.

»---Εἶμαι ὁ Διάβολος!, μοῦ ἀπάντησε. ‘Ἔτσι ὀνομάζω τὸν ἑαυτὸ μου κι’ ἔτσι θέλω νὰ μὲ ὀνομάζης καὶ σύ. Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ αὐτὸ τὸν ληστὴ καὶ δολοφόνο, τὸ Ζορρό, πού σκότωσε τὸν δόν Πάμπλο. Θέλω νὰ μάθῃ ὅλο τὸ πονέμπλο πὼς προκαλῶ τὸν σενιὸρ Ζορρό σὲ μονομαχία. ‘Αν εἶναι πραγματικὸς ἄνδρας, ἂς δεχθῇ νὰ μονομαχήσῃ μαζί μου.

»---Καί... πού νὰ σὲ βρῇ ὁ Ζορρό γιὰ νὰ μονομαχήσετε; τὸν ρώτησα κατάπληκτος.

»---Νὰ διαδώσης, μοῦ ἀπάντησε τότε, ἐκείνος πὼς ἀπόψε, ὅπως καὶ κάθε βράδυ, σχεδόν, θὰ τριγυρίζω στὶς πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ. ‘Αν θέλῃ ὁ σενιὸρ Ζορρό, ἂς ἐρθῇ γιὰ νὰ μὲ συναντήσῃ.

»Αὐτὰ μοῦ εἶπε, ὁ μασχοφόρος ἐπισκέπτης μου, δόν Ντιέγκο. ‘Τότερα ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου; τὴν κλείδωσε ἀπ’ ἔξω κι’ ὥσπου νὰ συνέλθω ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μου καὶ νὰ φωνάξω τοὺς χωροφύλακες, ἐγινε ἀφαντος».

‘Ο δόν Ντιέγκο κούνησε ἀόριστα τὸ κεφάλι του.

---Λοιπόν, ἔκανε ὁ λοχίας, ἔχω δίκιο νὰ χαίρω

μαὶ ἢ ὄχι; ‘Οποῖος καὶ νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ Διάβολος, γιὰ μένα εἶναι φίλος καὶ σύμμαχος, μιὰ καὶ θὰ πολεμήσῃ τὸν σενιὸρ Ζορρό. Κι’ ἂν ἀκόμη παρουσιασθῇ μπροστά μου μὲ τὴ μάσκα, δὲν πρόκειται νὰ τὸν συλλάβω καὶ νὰ τοῦ ζητήσω τὸ λόγο. Κάθε ἐχθρὸς τοῦ Ζορρό εἶναι καὶ φίλος μου! Δὲν εἶν’ ἔτσι, δόν Ντιέγκο;

---Ναί, ἔτσι εἶναι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ντιέγκο. ‘Ἐχεις τὴ γνώμη, ὅμως, πὼς θὰ μπορέσῃ αὐτὸς ὁ... Διάβολος, νὰ τὰ βγάλῃ πέρα στὸ σπαθί, μὲ τὸν Ζορρό, πού ὡς τώρα κανεὶς δὲν τὸν νίκησε;

‘Ο Γκάρθια ἀγκιστρῶσε τὸν συνομιλητὴ του.

---Νομίζω πὼς γιὰ νὰ προκαλῇ τὸ Ζορρό σημαίνει πὼς εἶναι καλὸς μονομάχος. ‘Αρκεῖ νὰ συναντηθοῦν ἐκεῖ ψηλά, στὸ βουνό...

---Πῶς θάθελα νὰ ἔβλεπα ἀπὸ μακριὰ αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους νὰ μονομαχοῦν!, εἶπε ὁ δόν Ντιέγκο. ‘Αλλά νὰ μὴ σκοτωθῇ κανεὶς τοὺς στὸ τέλος.

---Τότε... γιατί θὰ μονομαχήσουν; ἔκανε γελώντας ὁ Γκάρθια. Γιὰ νὰ παίξουν;

‘Ἦπτε μονορρούφι τὸ ποτήρι πού παρήγγειλε καὶ σηκώθηκε.

---Πηγαίνω, δόν Ντιέγκο, εἶπε στὸν συνομιλητὴ του. Πρέπει νὰ ἐτοιμαστῶ, γιὰ τὸ κινήγι τοῦ Ζορρό. Μπορεῖ, αὐτὸς ὁ ἄθλιος, νὰ σκοτώσῃ ἄλλον εὐγενῆ ἀπόψε.

---Πήγαινε στὸ καλὸ, τοῦ εἶπε ὁ δόν Ντιέγκο, καὶ καλὴ ἐπιτυχία, Γκάρθια.

Κάθησε λιγάκι καὶ σηκώθηκε κι’ αὐτός. Μπήκε στὸ ἀμάξι του πού περιέμενε στὸ δρόμο καὶ σὲ λίγο ἔφθανε στὸ σπίτι του. ‘Εκεῖ, διηγήθηκε στὸν πατέρα του τὴ συζήτησι πού εἶχε μὲ τὸ λοχία.

---‘Ὡστε, αὐτὸς ὁ Διάβολος, προκαλεῖ σὲ μονομαχία τὸν σενιὸρ Ζορρό; τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του.

---Ναί, πατέρα.

---Καὶ ὁ σενιὸρ Ζορρό;

---‘Ο σενιὸρ Ζορρό θὰ δεχθῇ, ὅπως ἐλπίζω, αὐτὴ τὴ μονομαχία.

‘Απὸ τὰ μάτια τοῦ δόν ‘Αλέξανδρο Βέγκα, πέρασε μιὰ σκιά ἀνησυχίας.

---Θὰ εἶναι μία μονομαχία ζωῆς ἢ θανάτου, Ντιέγκο...

---Τὸ ξέρει αὐτό, ὁ Ζορρό, πατέρα...

---Καὶ θὰ προσέχῃ;

---Πάντα προσέχει ὁ σενιὸρ Ζορρό.

---Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, πρέπει νὰ προσέξῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, γιατί ὁ ἀντίπαλός του φαίνεται νὰ εἶναι δυνατός...

---Καὶ ἀρκετὰ ἵππλους, πατέρα.

---‘Ἐχεις τὴ γνώμη πὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος, πού ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸ τοῦ Διάβολο, σκότωσε τὸν δόν Πάμπλο;

--Ναί, αὐτὴ τὴ γνῶμη ἔχω. Πῶς ὁ Διάβολος σκότωσε τὸν δὸν Πάμπλο καὶ σκοπεύει, τώρα, νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν σενιὸρ Ζορρό.

ΕΙΧΕ πάρει γιὰ καλὰ ἡ νύχτα ὅταν ὁ δὸν Ντιέγκο, εἶπε στὸν πιστὸ καὶ βουβὸ ὑπηρέτη- του, τὸν Μπερνάρντο.

--Μπερνάρντο, ὁ σενιὸρ Ζορρό θὰ δῇ ἀπὸψε γιὰ κυνήγι...

Ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ βουβοῦ ὑπηρέτη πέρασε μὰ λάμπη χαρᾶς κι' ἔσκυψε καταφατικά τὸ κεφάλι. Ὅταν ἔπαιρνε αὐτὴ τὴ διαταγή, ἤξερε τί θὰ κά- νη. Θὰ πήγαινε στὴν κρυφὴ ἐκεῖνῃ σπηλιά τοῦ βουνοῦ, ὅπου ὁ Ζορρό ἔκρυβε τὸ ἄλογό του, θὰ τὸ σέλλωνε καὶ θὰ περιέμενε τὸν μασκοφόρο ἰδαλγό πού ... δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν κύριό του, τὸν δὸν Ντιέγκο.

Μόνο αὐτός, ὁ δὸν Ἀλέξανδρο καὶ ὁ πάτερ Φελίππε, ὁ ἱερωμένος τῆς Ρέϊνα ντὲ Λὸς Ἀν- τίλες, ἤξεραν πῶς κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ ὑπό- τη ἐκδικητῆ τῆς Ἀλτα Καλιφόρνια, πού τὸ ὄνο- μά του εἶχε γίνει θῦλος καὶ τὸ σπαθί του ἔμενε ἀνίκητο σὲ κάθε σύγκρουσι καὶ τιμωρό, δὲν κρυ- βόταν παρὰ τὸ πρόσωπο τοῦ δὸν Ντιέγκο, τοῦ νέου πού ὅλοι νόμιζαν πῶς δὲν ξέρει νὰ πιάσῃ σπαθί στὸ χέρι του, πῶς δὲν ξέρει νὰ καβαλλήσῃ ἓνα ἄλογο καὶ δὲν κάνῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ρεμ- βάξῃ καὶ νὰ διαβάξῃ ποιήματα. Κανεὶς δὲν μπο- ροῦσε νὰ φαντασθῇ πῶς τὸ καλομαθημένο αὐτὸ παλληκάρι, εἶχε τὴν πιὸ γενναία καὶ ἀτρόμητη ψυχὴ!

Τότερα ἀπὸ λίγη ὥρα, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Μπερνάρντο, ὁ δὸν Ντιέγκο δῆλξε ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀκολουθώντας ἓναν ὑπόγειο διάδρο- μο, χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ κανεὶς εἶδῃσι καὶ θαύζον- τας μὲ γογγόρο δῆμα, σκιὰ μέσα στὶς σκιές, ἔφθασε ὡς τὴ σπηλιά τοῦ βουνοῦ πού ἔκρυβε τὸ μαῦρο καὶ περήφανο αἶτι του.

Ἐκεῖ, τὸν περιέμενε ὁ Μπερνάρντο. Ὁ δὸν Ντι- ἐγκο φόρεσε πάνω στὰ ρούχα του τὸ μαῦρο κοστούμι τοῦ Ζορρό, μὲ τὸ μανδύα, τὸ σμπέρκο καὶ τὴ μά- σκα, ἔβωσε τὸ ξίφος του καὶ τὸ θρυλικὸ μαστίγιό του καὶ ἀνεβαίνοντας στὴ σέλλα μὲ ἓνα ἀπίθανο σάλ- το, ἐξεκίνησε μὲ ξέφρενο καλπασμό.

Σὰν μαῦρος οἰφούντας ἔτρεχε τὸ ἄλογό του μέσα στὴ νύχτα, πηδώντας τοὺς θάμνους καὶ σακαφα- λώνοντας τὶς πέτρες, σὰν κατσίκι. Κι' ὅταν, σὲ μιά στιγμὴ, ἔφθασε στὴν πιὸ ψηλὴ πλαγιά, ὁ Ζορρό κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ ἄρχισε νὰ μαζεῦν ξερὰ ξύλα καὶ νὰ φτιάχνῃ μ' αὐτὰ ἓνα πελώριο γράμμα τῆς ἀλφαβήτου. Ἐνα κε- φαλαῖο Ζ. Ἀφοῦ τὸ ἔφτιαξε, ἔβαλε φωτιά καὶ σὲ λίγο τὸ Ζ εἶχε γίνει κόκκινο καὶ διακρινόταν

ἀπὸ πολλὰ χιλιόμετρα μακριά.

Αὐτὸ ἦταν τὸ περίφημο σημάδι τοῦ Ζορρό. Τὸ σημάδι πού ἔκανε τοὺς κατατρεγμένους νὰ χαίρωνται ἀπὸ ἐλπίδα καὶ τοὺς κακούργους νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ φόβο τους, γιὰτὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τοὺς προειδοποιοῦσε πῶς ἦταν ἔτοιμος νὰ τοὺς τιμωρήσῃ γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους.

Εἶχε ἀνέβει στὸ ἄλογό του ξανά ὁ Ζορρό, κα- θὼς τὸ πελώριο Ζ ὅσο πήγαινε καὶ ἔσθηνε κι' ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ ὅταν, ξαφνικά, ἄκουσε γογγὸ ποδοβολητό. Τὸ βλέμμα του ἔκανε ἓνα γύ- ρο καὶ δὲν ἄργησε νὰ διακρίνῃ, μέσα στὴ νύχτα, τὸν καβαλλάρη πού ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Ζορρό κράτησε τὰ ἡνία τοῦ ἀλόγου του. Σὲ λίγο, καθὼς ὁ καβαλλάρης πλησίασε, εἶδε πῶς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ ἓναν ἄνθρωπο πού φοροῦσε κι' αὐτὸς μαῦρη μάσκα.

«Εἶναι ὁ Διάβολος!», εἶπε μέσα του.

Ὁ καβαλλάρης σταμάτησε κάπου τριάντα μέ- τρα μακριά του.

--Σενιὸρ Ζορρό, μίλησε καὶ ἡ φωνὴ του ἦταν βροντερὴ καὶ ἀπειλητικὴ, ἔλαβες τὴν εἰδοποίησί μου πῶς σὲ προσκαλῶ σὲ μονομαχία;

--Ἄν εἶσαι ὁ Διάβολος, τότε, τὴν ἔλαβα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ζορρό.

--Ναί, Ζορρό, ἐγὼ εἰμαι ὁ Διάβολος!

--Καὶ τί θέλεις ἀπὸ μένα;

--Νὰ σὲ σκοτώσω! Νὰ σ' ἐκδικηθῶ γιὰ τὸ θά- νατο τοῦ Πάμπλο, σενιὸρ Ζορρό! Ὁρκίστηκα νὰ σὲ σκοτώσω καὶ δὲν θὰ μού γλυτώσης!

Ὁ Ζορρό γέλασε σαρκαστικά.

--Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶσαι ἀπλῶς ὁ Διάβο- λος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ σατανᾶς, τοῦ εἶπε. Ὑποπεύ- ομαι πῶς ἐσὺ σκότωσες τὸν δὸν Πάμπλο.

--Εἶσαι τρελλός, Ζορρό; Ἄν θὰ τὸν σκότωνα ἐγώ, δὲν θὰ ζητοῦσα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ καὶ νὰ διακινδυνεύω τὴ ζωὴ μου, μονομαχώντας μ' ἓναν ἄνθρωπο σὰν καὶ σένα.

--Ὅμως, Διάβολε, οὔτε ὁ πραγματικὸς Ζορρό τὸν σκότωσε. Γιατί, ὁ πραγματικὸς Ζορρό εἰμαι ἐγώ...

--Εἶσαι ψεύτης, Ζορρό! Ἐσὺ τὸν σκότωσες!

Ὁ Ζορρό τράβηξε ἐλαφρὰ τὰ χαλινάρια τοῦ ἄ- λόγου του καὶ σὲ λίγο ἔφθασε κοντὰ στὸν ἀντίπα- λό του.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς κυττάχτηκαν ἀμίλητοι, μὲ μάτια πού πετοῦσαν ἀστραπεὺς μίσους. Καὶ σὰν ἀπὸ σύνθημα, τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ, τὰ χέρια τοὺς γλύστρησαν ὡς τὴ μέση τους καὶ τράβηξαν τὰ σπαθιά τους.

--Διάβολε, θὰ σὲ στείλω γογγόρα ἀπὸ κεῖ πού ἤρθες, στὴν κόλασι!, τοῦ εἶπε ὁ Ζορρό.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Τὰ σπαθιά ὑψώθηκαν, σταύρωσαν ψηλά καί, τὴν ἀμέσως ἐπομένη στιγμή, τὸ σπαθὶ τοῦ Διαβόλου χύμηξε σάν μανιασμένο φίδι, ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ Ζορρό, μὲ μιὰ ἐγκαίρην πλάγια κίνησι καὶ μὲ ἓνα ἐντεχνο χτύπημα τοῦ δικοῦ του σπαθιοῦ, ἀπέκρουσε τὴν ἐπίθεσί του. Μὰ ὁ ἄλλος ἄρχισε νὰ καταφέρνῃ σάν βροχή, τὸ ἓνα χτύπημα κοντὰ στὸ ἄλλο, ἐναντίον τοῦ μασκοφόρου ἰδαίου. Τότε, ὁ Ζορρό, κατάλαβε πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ ἓναν περιφνημο ξιφομάχο, πού ἤξερε στὴν ἐντέλεια νὰ χειρίζεται τὸ σπαθί.

Ἀπέκρουσε ὅλες τὶς ἐπιθέσεις μὲ δυσκολία, συγκεντρώνοντας ὅλη του τὴν προσοχή. Ἦξερε πὼς καὶ ἡ παραμικρὴ λανθασμένη του κίνησι θὰ τοῦ στοίχιζε τὴ ζωή.

—Λοιπὸν, Ζορρό, τί γνώμη ἔχεις; σφύριξε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Διάβολος. Βρῆκες τὸ δάσκαλό σου νομίζω, ἔ;

Ὁ Ζορρό ἐπεστράτευσε ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ πέρασε αὐτός, τώρα, στὴν ἐπίθεσι. Τὰ σπαθιά συγκρούονταν μὲ μανία καὶ ἡ κλαγγὴ τους ἀκουγόταν πολὺ μακρυνά. Τὰ ἄλογα χρεμετίσαν καὶ πηδούσαν πότε δεξιά καὶ πότε ἀριστερά. Ἦταν μιὰ μονομαχία γιγάντων αὐτῇ, πού τὴν παραμόνευε μέσα στὴ νύχτα ὁ θάνατος, σάν φαρμακερὸ φίδι.

Ὁ Ζορρό, ἀνασαιώνοντας βαρεῖα ἀπὸ τὴν προσπάθεια, χτυποῦσε, ξαναχτυποῦσε, μὰ πάντα τὸ σπαθὶ του ἀντάμωνε τὸ ἀτσάλι τοῦ ἀντιπάλου του. Ἄν ἦταν τρομερὸς στὴν ἐπίθεσι, ἦταν τρομερώτερος στὴν ἀμυνα. Θάλγεε κανεὶς πὼς μάντευε καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι τοῦ ἀντιπάλου του κι' ἔτσι λάβαινε τὰ μέτρα του.

Ο ΖΟΡΡΟ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΕΤΑΙ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ἀποφάσισε νὰ περάσῃ ξανά στὴν ἐπίθεσι. Οἱ δυνάμεις του φαίνονταν ἀκμαίες.

—Σενιὸρ Ζορρό, μπράβο σου, εἶσαι ἀντάξιος ξιφομάχος μου, τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή. Καλὰ μοῦ ἔλεγαν πὼς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλλῃ μαζί σου. Ἐγώ, ὅμως, θὰ σὲ δαμάσω.

—Μὴ βιάζεσαι, Διάβολε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ζορρό. Πολλοὶ δρέθηκαν νὰ ποῦν πὼς θὰ μὲ δαμάσουν, μὰ ὅλοι, στὸ τέλος, νικήθηκαν.

—Κάποτε θὰ νικήθῃς κι' ἐσύ, Ζορρό! Ἐφθασε ἡ στιγμή αὐτή...

Ξαφνικὰ μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀντήχησε κάπου δίπλα τους:

—Ἀλτ! Σταματήστε γιατί πυροβολῶ!

Ὁ Ζορρό γνώρισε ἀμέσως τὴ φωνὴ αὐτή. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ λοχία Γκάρθια!

Μὲ μιὰ ματιὰ πού ἔρριξε ὀλόγυρά του, κατάλαβε

πὼς ἡ θέσις του ἦταν πολὺ δύσκολη. Ὁ Γκάρθια μὲ τοὺς χωροφύλακές του, εἶχαν σχηματίσει ἓναν κύκλο ὀλόγυρά τους καὶ τοὺς σημάδευαν μὲ τὰ πιστόλια τους.

—Ψηλά τὰ χέρια!, οὐρλιασε ὁ λοχίας.

Ὁ Ζορρό ἔβαλε στὴ θήκη τὸ σπαθὶ του. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ ἀντίπαλός του, ὁ Διάβολος.

—Ἐ, Διάβολε, ἐσὺ μπορεῖς νὰ φύγῃς, τοῦ εἶπε ὁ Γκάρθια. Δὲν ἔχω τίποτε μαζί σου. Σ' εὐχαριστῶ πού μοῦ καθυστέρησες αὐτὸ τὸ σατανὰ καὶ μοῦ τὸν ἔρριξες στὴν παγίδα.

—Γκάρθια, θὰ ἤθελα νὰ τὸν σκοτώσω μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι, εἶπε ὁ Διάβολος στὸ λοχία, ὥστόσο δὲν πειράζει. Εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ δικαστήριό σου θὰ τὸν καταδικάσῃ σὲ θάνατο.

—Ἀῦριο τὸ πρωὶ θὰ κρέμεται τὸ κουφάρι του σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς πλατείας!, τὸν διαβεβαίωσε ὁ Γκάρθια, χωρὶς οὔτε στιγμή νὰ σταματήσῃ νὰ σημαδεύῃ τὸν αἰώνιο ἀντίπαλό του, τὸν σενιὸρ Ζορρό.

—Καληνύχτα, Γκάρθια, τοῦ εἶπε ὁ Διάβολος, σπειροινίζοντας τὸ ἄλογό του. Καὶ πρόσεξε μὴπως σοῦ ξεφύγῃ.

—Ἀστειεύεσαι; ἔκανε ὁ λοχίας. Οὔτε ὁ Θεὸς ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ διάβολος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ζορρό:

—Ἐ... σενιὸρ Ζορρό, κατέβα ἡσυχά - ἡσυχά ἀπὸ τὸ ἄλογό σου καὶ μὴν τολμήσῃς νὰ κάνῃς καμμιὰ βλακεία γιατί, ἀλλοίμονό σου! Θὰ σοῦ γεμίσω τὸ κορμὶ σφαίρες!

Ὁ Ζορρό ὑπάκουσε. Καί, τὴ στιγμή πού ὁ Διάβολος ἀπομακρυνόταν, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογο, χωρὶς νὰ κατεβάσῃ καὶ τὰ χέρια του.

Ὁ λοχίας προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του, παίρνοντας ἀκόμα ἓνα πιστόλι στὸ ἀριστερὸ του χέρι, τὸ πιστόλι ἐνὸς χωροφύλακα.

—Σενιὸρ Ζορρό, παραδέξου πὼς ἀπόψε τὴν ἔπαθες!, τοῦ εἶπε ὁ Γκάρθια γεμάτος χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια. Σὰ νὰ εἶχε δίκιο ὁ φίλος μου ὁ δὸν Ντιέγκο πού μοῦ εἶπε τὸ πρωὶ πὼς ἂν ἔπιανα τὸ Ζορρό κι' ἔπαιρνα τὶς δέκα χιλιάδες πέζος πού τὸν εἶχε ἐπικηρῦνῃ ὁ σενιὸρ Τομάζο, ὁ διοικητὴς μας, θὰ χόρταινα κρασί. Αῦριο τὸ πρωὶ, πού θὰ σὲ κρεμοῦν, θὰ πάρω τὰ χοήματα... Ὠχ!

Ξαφνικὰ, ἔγινε κάτι πού ὁ Γκάρθια δὲν θὰ τὸ περιέμενε οὔτε στὸν ὕπνο του ἀκόμα. Καθὼς μιλοῦσε, τὸ ἄλογο τοῦ Ζορρό ἔκανε μιὰ ἀπτόμην στροφὴ καὶ τίναξε καὶ τὶς δύο κλωτσιές του. Τὰ πέταλά του χτύπησαν τὸ χοντρὸ λοχία στὰ ... μαλακὰ του καὶ τὸν τίναξαν δυὸ μέτρα ψηλά.

Ἐνα ὦχ, ἀκούστηκε κι' ὕστερα δύο πυροβολισμοί. Στὸ μεταξύ, ὁ Ζορρό, μὲ ἓνα πήδημα πού θὰ τὸ ζήλευε καὶ ὁ καλύτερος ἀκροβάτης, δρέθηκε πάνω στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του πού ἔχυνόταν σάν

αίφουνας στὸν κατήφορο τῆς πλαγιάς. Κι' ὥσπου νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους οἱ χωροφύλακες, εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀρχετὰ.

«Τί κρίμα!», εἶπε σὲ μιὰ στιγμή μέσα του, ὁ μασκοφόρος ἐκδικητής. Ὁ Γκάρθια μὴ χάλασε ὅλη τὴ δουλειά μὲ τὸ Διάβολο. Μπορεῖ, αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅλα νὰ εἶχαν τελειώσει. Ὡστόσο... δὲν πειράζει. Ἐλπίζω νὰ τὸν συναντήσω τὸ γρηγορώτερο ὁπότε... θὰ τὰ ξαναποῦμε. Ὅσο γιὰ τὸν Γκάρθια, παρ' ὅλο πὺν τὸν συμπαθῶ, δὲν θὰ τοῦ γίνη ἡ χάρι νὰ εἰσπράξῃ τὶς δέκα χιλιάδες πέζος ἀπὸ τὸν σενιὸρ Τομάζο, γιὰ νὰ χορτάσῃ τὸ τομάρι του κρασί...».

Ἀφοῦ ἔκανε ἓνα μεγάλο κύκλο στὸ βουνό, στὸ τέλος ἔφθασε στὴν κρυφὴ σπηλιά του καὶ παρέδωσε τὸ ἄλογο καὶ τὰ ροῦχα τοῦ Ζορρό στὸν πιστὸ τὸν ὑπηρέτη. Σὰν δὸν Ντιέγκο, τώρα, γύρισε στὸ σπίτι του, προσέχοντας νὰ μὴ τὸν πάρῃ κανεῖς εἶδησι, μέσα στὴνύχτα...».

Ο ΣΕΝΙΟΡ ΖΟΡΡΟ ΧΤΤΠΑΕΙ ΞΑΝΑ

Η ΤΑΝ νύχτα προχωρημένη. Ἐνα νυχτοπούλι τίναξε τὰ φτερά του καὶ ἄφησε ἓνα πένθιμο ἀνατριχιαστικὸ κρώξιμο.

Ἡ Ρίτα Ριάλγκο, κόρη τοῦ δὸν Πάμπλο Ριάλγκο ποὺ σκότωσε ὁ σενιὸρ Ζορρό, βρισκόταν ἐκπληρωμένη στὸ κρεβάτι της, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος. Ἀπὸ τὸ νοῦ της δὲν ἔφευγε οὔτε στιγμή ἡ τρομερὴ ἐκείνη στιγμή ποὺ ὁ σενιὸρ Ζορρό σκότωσε μπρὸς της τὸν ἀγαπημένο της πατέρα. Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν σὰν βορρὴ ἀπὸ τὰ μάγουλά της καὶ μούσκευαν τὸ προσκεφάλι της.

Βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ διοικητῆ τοῦ πονέμπλο τῆς Ρέινα ντὲ Λὸς Ἀντζελες, τοῦ δὸν Τομάζο. Ὁ δὸν Τομάζο, τὴν ὥρα αὐτὴ ἔλειπε. Εἶχε πάει, ὅπως τῆς εἶπε, νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν Γκάρθια γιὰ νὰ καταστρώσουν ἓνα σχέδιο ὥστε νὰ συλλάβουν τὸν σενιὸρ Ζορρό.

Ξαφνικά, ἓνα ποδοβολητὸ ἀλόγου ποὺ σταμάτησε ἔξω στὴν αὐλή, τὴν ἔκανε νὰ νοιώσῃ μιὰ ἀόριστη ταραχή. Ὁ δὸν Τομάζο τῆς εἶχε πῆ πὼς θ' ἀγόυσε.

Ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπᾷ γοργὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Περίμενε μὲ συγκρατημένη ἀναπνοή. Στὸ τέλος ἠσύχασε καὶ ἀποφάσισε νὰ κοιμηθῇ.

Δὲν πρόλαβε, ὅμως, νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της ὅταν ἄκουσε ἓναν ξαφνικὸ θόρυβο. Τινάχτηκε ἀπὸτομα ἀπὸ τὸ κρεβάτι της καὶ, τότε, εἶδε μιὰ μαύρη σιλουέττα νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ νὰ μπαίνει στὸ δωμάτιο.

Θέλησε νὰ φωνάξῃ μὰ ἡ φωνὴ πνίγηκε στὸ λαμό της. Κάθησε στὸ κρεβάτι γιὰ τὰ πόδια της ἔτρεμαν καὶ μὲ γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φοίχη μάτια κύτταξε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν μὲ τὰ μαῦρα

ροῦχα, μὲ τὸ μαῦρο μανδύα καὶ τὴ μαύρη μάσκα. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ σκότωσε τὸν πατέρα της. Ὁ σενιὸρ Ζορρό...

---Θεέ μου!, ψιθύρισε ὅταν τὸν εἶδε νὰ φθάνῃ κοντὰ της. Τὶ θέλετε πιά ἀπὸ μένα; Σκοτώσατε τὸ πιά ἀγαπημένο μου πρόσωπο στὴ ζωὴ, τί ἄλλο θέλετε; Νὰ σκοτώσατε καὶ μένα;

Ὁ σενιὸρ Ζορρό γέλασε, ἓνα ψυχρὸ καὶ γεμᾶτο ἀπειλῇ γέλιο.

---Θέλω ἔσένα τὴν ἴδια, τῆς εἶπε.

Μὲ ἓνα ἀπὸτομο πήδημα ἔφθασε κοντὰ της καὶ τὰ ἀτσάλινα χέρια του τὴν ἔσπρωξαν νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι. Κι' ὅταν ἡ κοπέλλα ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μαντήλι καὶ τῆς ἔδεσε τὸ στόμα. Ὡστερα τὴ φόρτωσε στὴν πλάτη του καὶ πηδώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸν κήπο, σκαρφάλωσε μὲ εὐκολία στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του καὶ ξεχύθηκε καλπάζοντας πρὸς τὸ βουνό.

Ἡ Ρίτα ἀνέκτησε τὶς αἰσθήσεις της ὅταν ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ τελευταῖα σπῖτια τοῦ Πονέμπλο. Θέλησε νὰ φωνάξῃ μὰ ἡ φωνὴ δὲν γῆγχε ἀπὸ τὸ στόμα της γιὰ τὴν ἐμπόδιζε τὸ μαντήλι. Προσπάθησε τότε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά τοῦ ἀπαγωγέα της, μὰ ἐκεῖνος τὴν κρατοῦσε γερὰ ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Ὡστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα τὸ ἄλογο σταμάτησε μπροστά σὲ μιὰ σπηλιά. Τότε, ὁ Ζορρό, κατέβηκε καὶ μετέφερε τὸ θῦμα του στὴ σπηλιά, ὅπου τὸ ἔδεσε χειροπόδαρα.

---Ἐδῶ θὰ μείνῃς εἶπε στὴ δυστυχισμένη κοπέλλα, ὅσον καιρὸ μοῦ χρειαστῇς.

Καὶ ὀγαίνοντας ἀπὸ τὴ σπηλιά, καβάλλησε τὸ ἄλογό του καὶ ἔγινε ἄφαντος.

✱

Ὅταν ὁ σενιὸρ Τομάζο, ὁ διοικητῆς τοῦ πονέμπλο τῆς Ρέινα ντὲ Λὸς Ἀντζελες γύρισε στὸ σπίτι του, μετὰ τὴ συνομιλία ποὺ εἶχε μὲ τὸν Γκάρθια, εἶδε πὼς ἡ Ρίτα ἔλειπε. Βρῆκε, ἀκόμα, τὸ κρεβάτι της ἀναστατωμένο, τὸ παράθυρο ἄνοιχτο καὶ κάτω στὸν κήπο, καθὼς πρόσεξε καλύτερα, εἶδε πατήματα ἀπὸ μπόττες.

---Ἐκλεψαν τὴ Ρίτα!, ἄρχισε τότε νὰ φωνάξῃ. Ἐκλεψαν τὴν κόρη τοῦ δὸν Πάμπλο!

Σὲ λίγο, κατέφθασε στὸ σπίτι τοῦ σενιὸρ Τομάζο, φουριόζος, ὁ Γκάρθια μὲ μερικoὺς χωροφύλακες. Εἶχε πληροφορηθῇ τὴν ἀπαγωγή τῆς Ρίτας κι' ἦταν ἔξω φρενῶν.

---Αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος, ὁ Ζορρό!, φώναξε. Αὐτὸς τὴν ἔκλεψε! Κι' ὕστερα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ σοῦ λέν πὼς ὁ Ζορρό εἶναι ἱππότης καὶ δὲν πειράζει τὶς γυναῖκες! Ἀλλά, ποῦ θὰ μοῦ πᾶν ὁ σατανᾶς; Κάποτε θὰ πέσῃ στὰ χέρια μου

και θα τον κρεμάσω με το κεφάλι προς τα κάτω, σ' ένα από τα δέντρα της πλατείας.

Το νέο της απαγωγής της Ρίτας Ριάλγκο, από το Ζορρό, διαδόθηκε άστραπιαία, σε όλο το Πουέμπλο, από στόμα σε στόμα. Και όλοι άπορούσαν, ή είχε πάθει τις τελευταίες μέρες ο Ζορρό. Γιατί σκότωσε τον δόν Ιάμπλο Ριάλγκο, τον πιο φιλήσυχου ιδαλγού της περιοχής και τώρα έκλεβε την κόρη του; Τι συνέβαινε;

Στο μεταξύ, ο Γκάρθια, για μιá ακόμα φορά, πήρε μερικούς χωροφύλακες και άρχισε να καλπάζη προς το βουνό, έλπίζοντας πως ίσως τον βοηθήσει ή τύχη και συναντήση αυτόν τον άναθεματισμένο, το Ζορρό.

Η Ρίτα όταν ο Ζορρό την άφησε μόνη, άφου προηγουμένως την έδεσε, προσπάθησε να κινήση χέρια και πόδια, με την έλπιδα πως ίσως έλευθερωθή. Και τότε, λίγο έλειψε να ξεφύγη από τα χείλη της μιá κραυγή θριάμβου.

Το δεξι χέρι της δεν ήταν δεμένο σφιχτά και με λίγη προσπάθεια, θα μπορούσε να το έλευθερώσει από το σκοινί.

Πράγματι, σε λίγο, ύστερα από επίμονη προσπάθεια, το χέρι της έμεινε έλευθερο. Χωρίς δυσκολία, τώρα, έλυσε το άριστερό της χέρι κι' ύστερα τα δυο της πόδια.

Ήταν έλευθερη!

Προχώρησε σιγά ως την έξοδο της σπηλιάς και κύτταξε έξω. Έρημιά. Ο Ζορρό είχε φύγει.

Βγήκε, τώρα, με θάρρος έξω και άρχισε να τρέχη. Ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψη πως κατάφερε να έλευθερωθή. Τα πόδια της είχαν κάνει φτερά κι' όλο έτρεχε, χωρίς να κουράζεται, χωρίς να σταματάη για να πάρη ανάσα.

Σαφνικά, καθώς κατηφόριζε την πλαγιά του βουνού, είδε εναν μαύρο καβαλλάρη, στο έλάχιστο φως που σκόρπιζε ένα μικρό κομμάτι φεγγαριού, να άνεβαίνει προς το μέρος της. Έντρομη, ή κοπέλλα, ρίωσε σ' ένα βράχο. Μήπως, τάχα, ήταν ο Ζορρό, αυτός; Μήπως την είχε δει;

Η καρδιά της πήγαινε να σπάση από την άγωνία καθώς άκουγε το ποδοβολητό του άλόγου να πλησιάζη, όλοένα να πλησιάζη. Σε μιá στιγμή, άποφάσισε να σηκώση το κεφάλι της και τότε, ένοιωσε τον πιο τρολλό, τον πιο άπέραντο τρομό. Ο καβαλλάρης αυτός δεν ήταν άλλος από τον σενιόρ Ζορρό, τον άνθρωπο που την είχε κλέψει από το σπίτι του δόν Τομάσο και την είχε φέρει στη σπηλιά. Κι' αυτός ο άνθρωπος προχωρούσε τώρα καταπάνω της. Σίγουρα την είχε ιδει. Ήταν χαμένη... Η τύχη της έπαιζε το πιο σκληρό παιγνίδι.

Ρίωσε όσο μπορούσε πιο πολύ στο βράχο. Ή άνασπώ της σταμάτησε. Σε μιá στιγμή, είδε τη σκιά του καβαλλάρη να την σκεπάζη. Του καβαλλάρη που έμεινε άκίνητος, που δεν προχωρούσε... Και σε λίγο, άκουσε τη φωνή του:

---Τί ζητάς τέτοια ώρα έδω, μονάχη σου, σενιορίτα; Ποιά είσαι;

Η Ρίτα έμεινε άκίνητη. Φαίνεται πως δεν την είχε γνωρίσει...

---Μου φαίνεται πως είσαι ή Ρίτα Ριάλγκο, συνέχισε ή ίδια φωνή, ή φωνή του καβαλλάρη. Τί ζητάς έδω, τέτοια ώρα;

Τον είδε να πηδά από το άλογό του και να την πλησιάζη. Τότε, ή κοπέλλα τινάχτηκε από τη θέση της κι' έκανε να τρέξη, ενώ μιá άπελτισμένη κραυγή φοίκης ξεφύγε από τα χείλη της.

Δεν πρόλαβε, όμως, να κάνη ούτε πέντε βήματα.

Το πόδι της μπερδεύτηκε σε μιá ρίζα θάμνου και δρέθηκε φαρδειά - πλατειά πεσμένη καταγής.

Ο Ζορρό, με ένα πήδημα την έφθασε, την έπιασε από τους ώμους με τα στιβαρά του χέρια και την άνασέκωσε.

---Τί έπαθες; τη ρώτησε. Μη με φοβάσαι, είμαι ο σενιόρ Ζορρό.

Η κοπέλλα άρχισε να κλαίη.

---Το βλέπω πως είσαι ο σενιόρ Ζορρό, του είπε. Γι' αυτό σε φοβάμαι.

---Με φοβάσαι; Μά εγώ, σου δοκίμομαι, δεν πρόκειται να σου κάνω κακό.

---Τότε... γιατί μ' έφερες έδω πάνω; Γιατί με άρπαξες μέσα από το σπίτι του πατέρα μου Τομάσο; Γιατί σκότωσες τον πατέρα μου;

---Ωστε... ο σενιόρ Ζορρό σ' έφερε άπάνε έδω πάνω; ρώτησε ο ... πραγματικός Ζορρό, αυτή τη φορά.

Η Ρίτα σταμάτησε να κλαίη και τον κύτταξε με έκπληξι.

---Ζορρό... δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής μ' αυτά, του είπε. Γιατί δεν με σκοτώνεις, σάν τον πατέρα μου, να ήσυχάσω κι' εγώ;

---Άκουσε, σενιορίτα, της είπε τότε ο Ζορρό.

Δὲν σκότωσα ἐγὼ τὸν πατέρα σου. Πίστεψέ με πὼς τὸν ἤξερα καὶ τὸν ἐκτιμοῦσα ὅσο λίγοι μέσα στὸ πουνέμπλο. Τὸν πατέρα σου τὸν σκότωσε ἕνας ψεύτικος Ζορρό, ἕνας ἄνθρωπος πὺν φόρεσε τὰ ροῦχα μου γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἐμένα γιὰ τὴ δολοφονία του. Αὐτὸς σὲ πῆρε, ἀπόψε, ὅπως μοῦ λές, ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ δὸν Τομάζο.

Ἡ Ρίτα τὸν κύτταξε γιὰ μιά στιγμὴ ἀμίλητη.

---Καὶ πὼς θέλεις νὰ σὲ πιστέψω; τὸν ρώτησε.

---Ἀπλουστάτα, θὰ σὲ πάω, ἀπόψε κιόλας, στὸ σπῖτι τοῦ σενιόρ Τομάζο, γιὰ νὰ δῆς πὼς δὲν ἔχω τίποτε μαζί σου.

---Ἀλήθεια... ὁ ἄλλος Ζορρό, πὺν σκότωσε τὸν πατέρα μου, εἶχε διαφορετικὴ φωνὴ ἀπὸ τὴ δική σου, τοῦ εἶπε πιὸ ἡσυχῇ, τώρα, ἡ Ρίτα.

---Γιὰ πές μου, τί ἐγινε ἀπόψε, τὴ ρώτησε ὁ Ζορρό.

Ἡ Ρίτα τοῦ διηγῆθηκε τί εἶχε συμβῆ.

---Εἶσαι πολὺ τυχερή, τῆς εἶπε στὸ τέλος ὁ Ζορρό. "Ὅχι μόνο γιὰτὶ κατάφερες νὰ λυθῆς, ἀλλὰ γιὰτὶ συνάντησες ἐμένα καὶ ὄχι τὸν ψεύτικο Ζορρό. Καὶ τώρα, πρέπει νὰ φεύγουμε γιὰ τὸ πουνέμπλο. Ἔλα νὰ σὲ ἀνεβάσω στὸ ἄλογό μου.

Τὴ σκότωσε σὰν πούπουλο στὰ χέρια του, τὴν

ἀνέβασε στὴ σέλλα καὶ πήδησε κι' αὐτὸς ἑξοπίσω τῆς.

ΑΠΟ ΤΟΤ ΧΑΡΟΤ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Δ ΕΝ ΠΡΟΛΑΒΕ ν' ἀπομακρυνθῇ οὔτε διακόσια μέτρα ὅταν ἀκούσῃ ἐπιτακτικὴς φωνῆς δεξιὰ καὶ ἀριστερά του.

---Ἄλτ! Σενιόρ Ζορρό, μείνε ἀκίνητος!

---Θεέ μου!, ἔκανε ἡ Ρίτα μὲ τρόμο. Τί συμβαίνει;

---Μὴ φοβάσαι, σενιορίτα, τῆς εἶπε ὁ Ζορρό. Αὐτὸς ὁ Γκάρθια, τὸν τελευταῖο καιρὸ μοῦ ἔχει μπῆ πολὺ στὴ μύτη. Φαίνεται πὼς ἔτρεχε στὰ δυνά, ἄκρυσε τὴ φωνὴ σου πρὶν λίγο καὶ μοῦ ἔστησε παγίδα.

Καθὼς σταμάτησε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, εἶδε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, πίσω ἀπὸ τὶς πέτρες, νὰ ξεφυτρώνουν μερικὲς σκιές. Ἦταν οἱ χωροφύλακες τοῦ Γκάρθια.

---Σενιόρ Ζορρό, ἐπιτέλους ἔπεσες στὰ χέρια μου!, ἀκούσε θριαμβευτικὴ τὴ φωνὴ τοῦ Γκάρθια πίσω του. Τὸ ὀρκίστηκε νὰ σὲ κρεμάσω ἀνάποδα, στὴν πλατεῖα τοῦ πουνέμπλο καὶ δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃς! Κατέβα ἀπὸ τὸ ἄλογο γιὰτὶ θὰ πυροβολήσω!

---Σενιορίτα, κρατήσου καλά, εἶπε στὴ Ρίτα ὁ Ζορρό καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ σπειροῦνισε τὸ ἄλογο του.

Τὸ ἔξυπνο, ζῶο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν ἀστραπὴ τὸν κατήφορο, στὸ μέρος ἐκεῖνο πὺν δὲν ὑπῆρχαν χωροφύλακες.

Ὅμως, συνέβη κάτι πὺν οὔτε ἡ ἔξυπνάδα καὶ τὸ ἔνστικτο τοῦ Ζορρό δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ προβλέψουν. Ὁ Γκάρθια, εἶχε φανῇ πολὺ πονηρός: Ἀφῆσε αὐτὸ τὸ μέρος ἐλεύθερο καὶ τέντωσε ἕνα μεγάλο σκοινί, δένοντας τὶς ἄκρες του σὲ δύο δένδρα. Κατάλαβε πὼς ὁ Ζορρό θὰ τρέξῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος καὶ τοῦ ἔστησε μιὰ ἔξυπνη καὶ σίγουρη παγίδα.

Τὴν τελευταία στιγμὴ, ὁ Ζορρό, πῆρε εἶδησι τὸ σκοινί, μὰ ἦταν ἀργά πιά γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀποφύγῃ τὸ καὶὸ ὥστόσο, ἡ ξαφνικὴ ἀντίδρασί του τὸν ἔσωσε ἀπὸ σίγουρο θάνατο.

Τράβηξε μὲ ὅση δύναμι μποροῦσε τὰ χαλινάρια. Τὸ ἄλογό του, ὅμως, δὲν μπόρεσε νὰ κόψῃ ὅλη τὴν ταχύτητα. Ἔτσι, ἔπεσε πάνω στὸ σκοινί καὶ πῆρε μιὰ θεαματικὴ τοῦμπα, πετώντας μακριὰ τοὺς ἀναβάτες του.

Ὁ Ζορρό, ἔκλεισε στὴν ἀγκαλιά του τὴν κοπέλλα γιὰ νὰ μὴ χτυπήσῃ σὲ καμμιὰ πέτρα. Ἔτσι, ἡ Ρίτα δὲν ἔπαθε τίποτε καὶ τινάχτηκε ἀμέσως ἐπάνω. Ὁ ἴδιος, ὅμως, χτύπησε μὲ δύναμι τὸ κεφάλι του στὸ χῶμα καὶ ἔμεινε ἀνάσθητος.

Ὁ Γκάρθια, πὺν παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ αὐτὴ ἀπὸ τὸ ὕψος ἐνὸς δράχου, χτύπησε θριαμβευτικὰ τὰ χέρια του.

---Ζήτω!, φώναξε. Ἐπιτέλους, τὸν κρατῶ τὸν ἀναθεματισμένο!

Ἀρχισε νὰ κατρακυλᾷ στὸν κατήφορο τῆς πλαγιάς. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ χωροφύλακες. Ἔτσι, σὲ λίγο, κύκλωσαν ὅλοι τὸ Ζορρό, τὴν κοπέλλα καὶ τὸ ἄλογο πὺν, εὐτυχῶς, δὲν εἶχε πάθει τίποτε καὶ εἶχε σηκωθῇ ὀρθοί.

---ὦ... εἶναι καὶ ἡ σενιορίτα Ρίτα ἐδῶ!, ἔκανε ὁλος χαρὰ ὁ Γκάρθια. Εἴσαστε πολὺ τυχερή, σενιορίτα, πὺν δρέθηκε μπροστά σας. Πέστε μου, ὅμως, σὰς κακομεταχειρίστηκε αὐτὸς ὁ ἄθλιος, ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα σας;

Ἡ Ρίτα κούνησε πέρα δῶθε τὸ κεφάλι τῆς.

---Δὲν σκότωσε τὸν πατέρα μου ὁ σενιόρ Ζορρό,

λοχία, τού ελπε.

«Ο Γκάρθια έμεινε με τὸ στόμα ἀνοιχτό.
—Δὲν εἰσαστε με τὰ καλὰ σας, ἔκανε. 'Εσὺ δὲν μᾶς εἶπες πὼς τὸν σκότωσε ὁ Ζορρό; Φαίνεται πὼς τὰ ἔχεις χαμένα ἀπὸ τὸ φόβο σου καὶ δὲν ξέρεις τί λές. 'Αλλά... νομίζω πὼς εἶναι καιρὸς νὰ δέσω χειροπόδαρα αὐτὸν τὸν ἀναθεματισμένο καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσω στὸ πονέμπλο.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα σκοινὶ καὶ πλησίασε τὸν ἀναισθητὸ Ζορρό.

—Ὅχι, εἶπε, ὕστερα ἀπὸ σύντομη σκέψη. Θὰ βγάλω, πρῶτα τὴ μάσκα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ δῶ πὼς εἶναι. Πάντα, εἶχα τὴν περιέργεια, νὰ μάθω πὼς κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴ μάσκα.

Γονάτισε κι' ἐτοιμάστηκε ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του. Ὅμως, ἡ Ρίτα πού κατάλαβε πὼς κατὶ τέτοιο θὰ ἦταν ὀλέθριο γιὰ τὸν σενιὸρ Ζορρό, ἀποφάσισε νὰ τοῦ προσφέρει βοήθεια. Ἐμπήξε, ξαφνικά μὰ τρομαγμένη κραυγὴ κι' ἔκανε τὸν Γκάρθια νὰ σηκωθῇ ὀλόρθος.

—Διάβολε, τί συμβαίνει; φώναξε.

—Νά, ἐκεῖ κάτω!, ἔκανε ἡ κοπέλλα καὶ ἔδειξε σὲ ἓνα σημεῖο, τοῦ δουνου.

—Τί εἶναι ἐκεῖ κάτω;

—Κατὶ κινήθηκε.

—Θὰ ἦταν κανένα λαγός, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὁ Γκάρθια καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ σκύψῃ ξανά, πάνω στὸν αἰώνιο ἀντίπαλό του, τὸν σενιὸρ Ζορρό.

Δὲν πρόλαβε, ὅμως. Ἐνοιωσε, ξαφνικά, τὴν παγωμένη αἰχμὴ ἐνὸς ξίφους νὰ κολλᾷ πίσω, στὸν χοντρὸ του σῆροχο.

—Λοχία, μὴν κινήθῃς γιατί χάθηκες!, ἄκουσε πίσω του τὴ φωνὴ τοῦ Ζορρό, πού τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ σύγκορμος. Καὶ σεῖς, χωροφύλακες ἀπομακρυνθῆτε, ἂν θέλετε τὸ καλὸ τοῦ ἀρχηγοῦ σας.

Οἱ χωροφύλακες ἔμειναν ἀκίνητοι στίς θέσεις τους ἐνῶ, ὁ Γκάρθια, ἀπὸ τὴ λύσσα του, ἄρχισε νὰ δαγκώνῃ τίς ἄκρες τοῦ μουστακινοῦ του, ἐνῶ χοντρές σταγόνες ἰδρώτα ἀνάβλυσαν στὸ μέτωπό του.

—Καταραμένε!, μούγγρισε. Δὲν φταῖς ἐσὺ, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ κοκκορόμυαλη, πού δὲν με ἄφησε νὰ σοῦ βγάλω τὴ μάσκα! Ἡ, μᾶλλον, φταίω ἐγὼ πού δὲν σὲ ἔδεσα, πρῶτα.

—Λοχία, τού εἶπε με κοφτὴ φωνὴ ὁ Ζορρό, διέταξε τοὺς χωροφύλακές σου ν' ἀπομακρυνθοῦν γιατί, ἂν τολμήσουν καὶ κάνουν ἔστω κι' ἓνα μόνο βήμα πρὸς τὸ μέρος μου, θὰ μπῆξω τὸ ξίφος μου στὸ σῆροχο σου!

—Ἐ!, ἔκανε ὁ λοχίας, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του στοὺς ἄνδρες του. Φύγετε γρήγορα, παραμερίζετε!

Οἱ χωροφύλακες ὑπάκουσαν καὶ ἀπομακρυνθῆ-

καν. Τότε, ὁ Ζορρό, στράφηκε πρὸς τὴν κοπέλλα.

—Ἀνέβα στὸ ἄλογο, σενιορίτα, τῆς εἶπε.

Ἡ Ρίτα ριᾶλγχο ὑπάκουσε. Κι' ὅταν ἀνέβηκε στὴ σέλλα, ὁ Ζορρό, με ἓνα καταπληκτικὸ πῆδημα δρέθηκε καθισμένος πίσω της.

Ξαφνικά, ὁ Γκάρθια, ἔκανε κατὶ πού κανεὶς δὲν θὰ τὸ φανταζόταν. Τράβηξε με μὰ ἀστραπαῖα κίνησι τὸ πιστόλι του καὶ ἔστρεψε τὴν κάννη του, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ζορρό.

Μὰ, ὁ μασκοφόρος ἐκδικητής, φαίνεται πὼς εἶχε προβλέψῃ αὐτὴ τὴν κίνησιν τοῦ λοχία γιατί, τὴν ἴδια στιγμὴ, τῖναξε ψηλὰ τὸ μαστίγιό του. Σὲ λίγο, τὸ λουρίτου, τυλιγόταν στὸ χέρι τοῦ λοχία καὶ τὸν ἔκανε νὰ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο, ἐνῶ τὸ πιστόλι τοῦ ξέφευγε καὶ τινάζοταν μακριά.

Μέσα στὸ διάστημα δύο λεπτῶν περίπου, ὥσπου νὰ συνέλθῃ ὁ λοχίας καὶ οἱ χωροφύλακές του καὶ νὰ πηδήσουν στὰ ἄλογά τους, ὁ Ζορρό εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ καὶ με κανένα τρόπο δὲν θὰ μπορούσαν τώρα νὰ τὸν φθάσουν.

—Πάει ἡ Ρίτα!, ἔκανε τρομαγμένος ὁ Γκάρθια. Τώρα, θὰ τὸν σκοτώσῃ ὁπωσδήποτε. Ἀλλά... καλὰ νὰ πάθῃ! Ἄν δὲν φώναζε, τώρα, ὁ καταραμένος αὐτός, θὰ βρισκόταν χειροπόδαρα δεμένος, θὰ τὸν ὀδηγοῦσα στὸ πονέμπλο καὶ θὰ ἔπαιρνα τίς δέκα χιλιάδες πέζος τοῦ δὸν Τομάζο. Ἐνῶ τώρα... τώρα θὰ με κοροϊδεύῃ ὥς καὶ αὐτός ὁ δὸν Ντιέγκο, γιὰ τὴν ἀποτυχία μου...

✱

—Γλύτωσα ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δάντια!, ἔλεγε, τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ὁ σενιὸρ Ζορρό στὴ Ρίτα, καθὼς ἔτρεχαν καλπάζοντας ξέφρενα πρὸς τὸ πονέμπλο. Ἄν δὲν ἔβλεπα ἐγκαίρως τὸ σκοινί, θὰ εἶχαμε σκοτωθῇ κι' ἐμεῖς καὶ τὸ ἄλογο. Ἀλλὰ καὶ πάλι, ἂν δὲν φώναζες γιὰ νὰ καθυστερήσῃς τὸν Γκάρθια καὶ νὰ ξυπνήσῃς ἐμένα, θὰ μοῦ εἶχε βγάλει τὴ μάσκα καὶ τότε... ἀλλοίμονό μου!

Ἡ Ρίτα τὸν κύτταξε ἐπιμονα στὰ μάτια, λὲς καὶ ἠτοῦσε νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ του.

—Σενιὸρ Ζορρό, ἄρχισα νὰ σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη, τού εἶπε. Με τὸ πείσιμο πού κάναμε ἀπὸ τὸ ἄλογο, διακινδύνευες τὴ ζωὴ σου γιὰ νὰ με σώσῃς. Δὲν θὰ πῆς σὲ μένα τὸ μυστικό σου; Δὲν θὰ βγάλῃς τὴ μαύρη μάσκα; Μοῦ φαίνεται πὼς σὲ ἔχω κι' ἄλλοτε δὴ, πολλὰς φορὲς, μάλιστα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ... Μοιάζεις σὰν τὸν Μανουέλ, τὸ γιὸ τοῦ Πεζάρους... Ὅχι... μοιάζεις, μᾶλλον, με τὸ γιὸ τοῦ δὸν Ἀλέξανδρο Βέγκα, τὸν Ντιέγκο...

Ὁ Ζορρό ἔνοιωσε ἓνα ἐλαφρὸ ρίγος νὰ διατρέχῃ τὴ σπονδυλική του στήλη. Μήπως τὸν γνώρισε ἡ Ρίτα;

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΚΑΙ... ΞΤΛΟ!

---'Αλλά, όχι, την άκουσε νά συνεχίξη, δέν τοῦ μοιάζεις τοῦ Ντιέγκο. Ἐκεῖνος δέν ἔχει πιάσει ποτέ σπαθὶ στό χέρι του καί δέν ἔχει καβαλλήσει ἄλογο. Δέν θά μοῦ πῆς, λοιπόν, ποίος εἶσαι;

---Γιατί θέλεις νά μάθης, σεμιορίτα; τῆς ἀπάντησε ὁ Ζορρό. "Ὅποιος κι' ἂν εἶμαι, σοῦ ὑπόσχομαι πῶς θά ἐκδικηθῶ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα σου.

---Μακάρι, Ζορρό. Ποίος λές νά τὸν ἔχη σκοτώσει; Φοβάμαι μήπως τὸν σκότωσε ὁ Πέντρο Ἀλμέιντα. Εἶναι ἕνας γειτονάς μας, ὁ Ἀλμέιντα καί μᾶς ἐχθρεύεται... "Ἡ μήπως τὸν σκότωσε ὁ Χουάν, ὁ ταβερνιέρης;

---Ἐχω μιὰ ὑποψία στό νοῦ μου, τῆς εἶπε ὁ Ζορρό. "Αν βγῇ ἀληθινή, πολὺ γρήγορα θά μάθουμε ποίος εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα σου.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἔμπαιναν στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ πονέμπλο καί σταμάτησαν τὴ συζήτησι. Καί σὲ λίγο, ἔφθαναν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ διοικητῆ, τοῦ δὸν Τομάζο.

---Ἀφῆσε με ἐδῶ, Ζορρό, τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα ἡ κοπέλλα.

---Ὁχι, τῆς εἶπε ὁ Ζορρό. Θά σέ παραδώσω στὰ χέρια τοῦ Τομάζο. Θέλω νά πιστέψῃ κι' αὐτός πῶς ὁ πραγματικὸς Ζορρό δέν εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα σου.

Σὲ λίγο, ἡ Ρίτα χτυποῦσε τὴν πόρτα κι' ἔμπαιναν στὸ σπίτι.

"Ὅταν, ὁ δὸν Τομάζο, εἶδε νά μπαίνει στὴν πόρτα ἡ Ρίτα καί ἔοπισω τῆς ἡ κατάμιαυρη σιλουέτα τοῦ σεμιόρ Ζορρό, τὰ ἔχασε κυριολεκτικὰ καί ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

---Ὁ σεμιόρ Ζορρό!, ψέλλισε ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ λεπτά.

Ὁ Ζορρό ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι.

---Ἐξοχώτατε, σᾶς ἔφερα τὴ Ρίτα Ριάλγκο, τὴν προστατευομένην σας, τοῦ εἶπε.

Ρίτα... δέν καταλαβαίνω! ψιθύρισε κατάπληκτος ὁ δὸν Τομάζο.

---Δὸν Τομάζο, ἀνέλαβε νά τοῦ ἐξηγήσῃ ἐκείνη, μὲ ἀτήγαγε ὁ Ζορρό καί μὲ ἔφερε ξανά ὁ Ζορρό.

Καί μὲ λίγα λόγια τοῦ διηγήθηκε τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῇ.

---Δηλαδή... πρέπει νά πιστέψῃ κανεὶς πῶς ὑπάρχουν δύο Ζορρό; εἶπε ὁ δὸν Τομάζο.

---Μᾶλλον, κάτι τέτοιο, περίπου, πρέπει νά συμβαίνει, τοῦ ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Ζορρό.

---Καί... κατηγορεῖς τὸν ἄλλο Ζορρό πῶς σκότωσε τὸν Πάμπλο Ριάλγκο;

---Ναί, ἔκανε ἀδίστακτα ὁ Ζορρό.

---Καὶ ποίος μὲ δεβαιώνει πῶς δέν τὸν σκότωσε ἐσύ; Ποίος μὲ δεβαιώνει πῶς καί οἱ δύο Ζορρό δέν εἶναι τὸ ἓνα καί τὸ αὐτὸ πρόσωπο;

Ὁ ΖΟΡΡΟ ἔκανε ξανά μιὰ ὑπόκλισι.

---Κανεὶς δὲς σᾶς δεβαιώνει, ἐξοχώτατε, τοῦ εἶπε. "Ὅ,τι θέλετε πιστεύετε.

---Κι' ἂν ἀκόμα πιστέψω πῶς δέν σκότωσες ἐσὺ τὸν δὸν Πάμπλο, αὐτὸ δέν σημαίνει πῶς εἶσαι ἕνας ἄγιος ἄνθρωπος. Ὁ Γκάρθια μοῦ ἔχει περιγράψει τὰ στυγερά ἐγκλήματά σου.

---Ὁ Γκάρθια; ἔκανε γελώντας ὁ Ζορρό. Ὁρραῖες συστάσεις σᾶς ἔδωσε γιὰ μένα. Καί τὸν πιστεύατε;

---Δέν μπορῶ νά μὴν πιστέψω τὸ λοχία τῆς ἀστυνομίας καί νά πιστέψω τοὺς κατοίκους τοῦ πονέμπλο πού σὲ ἀγαποῦν καί σὲ ὑποστηρίζουν...

---Δὸν Τομάζο, τὸν διέκοψε ἡ Ρίτα, νομίζω πῶς ἔχετε ἄδικο.

---Λοιπόν, ἔκανε ὁ Ζορρό λές καί ζητοῦσε νά προκαλέσῃ τὸν διοικητὴ τοῦ πονέμπλο.

---"Ὅ,τι κι' ἂν εἶσαι, γιὰ μένα, πού ἀντιπροσωπεύω τὸ κράτος, εἶσαι ἐχθρὸς μου, Ζορρό. Καί σὰν ἐχθρὸς μου θά σὲ ἀντιμετωπίσω.

Καί λέγοντας αὐτά, ἔφερε τὸ χέρι στό σπαθὶ τοῦ.

---Θαυμάζω τὸ θάρρος σου, τοῦ εἶπε ὁ Ζορρό καί δέχτηκε τὴν πρόσκλησι γιὰ μονομαχία, φέρνοντας κι' αὐτὸς τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του, ἐνῶ ἡ Ρίτα παραμέριζε ἐντροπῇ.

---Τὸ θάρρος μου μοῦ τὸ δίνει ἡ δεβαιότητά μου πῶς θά σὲ νικήσω, Ζορρό!, τοῦ ἀπάντησε ἀγέρωχα ὁ δὸν Τομάζο. Ἐχω πάρει μαθήματα ξιφομαχίας στὴ βασιλικὴ σχολὴ ἀξιωματικῶν τῆς Μαδρίτης.

---Παλὺ καλά, τοῦ εἶπε ὁ δὸν Ντιέγκο. Δέν ἤθελα νά μονομαχήσω μὲ τὸν διοικητὴ τοῦ πονέμπλο ἀλλά, ἀφοῦ εἶναι τόσο βέβαιος γιὰ τὸ σπαθὶ του, θά δεχθῶ νά τὸν ἀντιμετωπίσω.

Τὰ δύο σπαθιά σύρθηκαν ταυτόχρονα στὶς δύο θῆκες καί ὑψώθηκαν στὸν ἀέρα. Τὰ μάτια τοῦ Ζορρό, κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη μάσκα, παρακολουθοῦσαν καί τὴν παραμικρὴ κίνησι τοῦ ἀντιπάλου του. Σὲ λίγο, τὰ δύο ἀστραφτερά ἀστάλια σταυρώθηκαν καί οἱ δύο ἄνδρες ρίχτηκαν στὴ μάχη.

Ἦταν μιὰ μάχη δυνατὴ, συναρπαστικὴ, γεμάτη μεγαλεῖο, τέχνη ἀλλά καί θανάσιμο κίνδυνο. Τὰ δύο σπαθιά ἀνεβοκατέβαιναν μὲ τρομερὴ ταχύτητα, ὀρμούσαν, ὀπισθοχωροῦσαν ἢ ἔκαναν στροφές, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀνάγκη πού παρουσιαζόταν.

---Βλέπω πῶς εἶσαι θαυμάσιος ξιφομάχος, εἶπε ὁ Ζορρό στὸν ἀντίπαλό του. Δέν μποροῦσε, ὅμως, νά γίνη καί διαφορετικὰ μιὰ καί σπούδασες στὴ βασιλικὴ σχολὴ ἀξιωματικῶν τῆς Μαδρίτης. Ὁ σεμιόρ Χερρέα ἦταν περίφημος δάσκαλος.

Ὁ δὸν Τομάζο ἔκανε δύο βήματα πίσω καὶ σταμάτησε τὴ μονομαχία.

---Ὡστε... κι' ἐσύ, σενιὸρ Ζορρό, εἶχες γιὰ δάσκαλό σου τὸν σενιὸρ Χερρέρα; τὸν ρώτησε. Ὡστε... κι' ἐσύ ἔχεις σπουδάσει στὴ βασιλικὴ σχολὴ ἀξιωματικῶν τῆς Μαδρίτης;

---Ποιὸς σοῦ εἶπε τέτοιο πράγμα; ἔκανε γελώντας ὁ Ζορρό Ἀπλούστατα... ἐγὼ ὑπῆρξα δάσκαλος τοῦ Χερρέρα.

Ὁ δὸν Τομάζο ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν προσβολὴ πού τοῦ ἔκανε ὁ ἀντίπαλός του καὶ ὤρμησε μπροστά. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ξεμπερδέψῃ μὰ καὶ καλὴ, μαζί του.

Ὡστόσο, ὁ Ζορρό, ἀπέκρουσε μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρεια καὶ ἄρχιζε τὴν ἐπίθεσι, μὰ τρομακτικὴ σὲ δύναμι καὶ ἐπίθεσι πού, ἂν ὁ ἀντίπαλός του ἦταν ἕνας ὁποιοσδήποτε ἄλλος, θὰ τὸν εἶχε λυγίσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ὁ δὸν Τομάζο, ὅμως, ἀπέκρουσε μὲ ψυχραιμία καὶ συνεχῶς ὀπισθοχωροῦσε.

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἀνοίξε διὰ πλατὰ καὶ μὴ κραυγὴ ἀκούστηκε:

---Δὸν Τομάζο, ἔπιασα τὸ Ζορρό μὰ μοῦ ξέφυγε...

Ἐκεῖνος πού μίλησε δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Γκάρθια, τὸ λοχία.

Μόλις ἀντίκρουσε τὴ σκηνὴ πού διαδραματιζόταν μπροστά του τὸ Ζορρό νὰ μονομαχῇ μὲ τὸν δὸν Τομάζο καὶ στὸ δάθος τοῦ δωματίου τὴ Ρίτα Ριάλγκο θὰ ἔχασε καὶ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ, ὅμως. Τινάχτηκε ἔξω, σὰν ἐλατήριο, παρὰ τὸ χοντρὸ τοῦ σώμα καὶ φώναξε μὲ δύναμι:

---Χωροφύλακες, κυκλῶστε τὸ σπίτι! Ἐδῶ μέσα βρίσκεται ὁ σενιὸρ Ζορρό!

Ῥοστερα μπῆκε ξανά στὸ δωμάτιο, τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ ὤρμησε κι αὐτὸς ἐναντίον τοῦ αἰώνιου ἀντιπάλου του.

---Ἐ! τοῦ εἶπε ὁ Ζορρό, δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ πού κάνεις, λοχία! Δὲν μπορῶ νὰ μονομαχῶ μὲ δύο συγχρόνως.

---Δὲν ἔχω ὀρεξι νὰ φανῶ ἱππότης ἀπέναντί σου!, τοῦ ἀπάντησε ὁ λοχίας. Τώρα πού σ' ἔκλεισα σὰν τὸν ποτικτὸ μέσα στὴ φάκα, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς μὲ κανένα τρόπο.

---Τότε, δὲν θὰ φανῶ οὔτε ἐγὼ, ἱππότης ἀπέναντί σου, τοῦ εἶπε ὁ Ζορρό καί, μὲ μὴ γρήγορὴ κίνησι, μὲ τὸ ἀριστερὸ τοῦ χέρι, ἀπέσπασε τὸ μαστίγιό του, τὸ σήκωσε ψηλὰ καὶ τὸ λουρὶ του τινάχτηκε μὲ δύναμι στὸ χέρι τοῦ λοχία, κάνοντάς τον νὰ μουγκρίσῃ φοικτὰ ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ γ' ἀρήσῃ νὰ τοῦ πέσῃ τὸ σπαθί.

Ὁ δὸν Τομάζο, νόμισε πὼς βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ξεμπερδεύῃ μὰ καὶ καλὴ μὲ τὸν ἀντίπαλό του

καὶ ἐπετέθηκε σὰν κεραυνός.

Μὰ ὁ Ζορρό εἶχε τὸ νοῦ του. Ἐκανε μὴ γρήγορὴ στροφὴ καὶ ἀντὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ξίφος του, χρησιμοποίησε τὸ μαστίγιό του.

Ὁ δὸν Τομάζο οὐρλιασε ἀπὸ τὸν πόνο καί... ἄφησε τὸ σπαθί νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι.

---Λοιπόν, παλληκαράδες μου, πήρατε ἕνα καλὸ μάθημα; τοὺς εἶπε κοροϊδευτικὰ ὁ Ζορρό.

Ὁ λοχίας μούγγρισε ἀπὸ τὸ κακό του καὶ ἄρπαξε μὴ καρέκλα, ἐσπεδονίζοντάς τὴν ἐναντίον τοῦ Ζορρό μὲ τρομερὴ δύναμη.

Ὁ μασκοφόρος ἐκδικητὴς λύγισε τὸ κορμί του, ἄρπαξε μὲ τὸ ἕνα μόνο χέρι τὴν καρέκλα στὸν ἄερα καὶ τὴν πέταξε ἐναντίον τοῦ Γκάρθια.

Ὁ λοχίας τὴ δέχτηκε κατὰ στήθα καὶ ἔπεσε ἀνάσκελα στὸ πάτωμα, μαζί μ' αὐτή.

---Σοῦ χρειάζοταν, Γκάρθια!, τοῦ φώναξε γελώντας ὁ Ζορρό.

Μὲ ἕνα πῆδημα βρέθηκε κοντὰ στὸ παράθυρο. Καθὼς παραμέρισε τὴν κουρτίνα, εἶδε δύο - τρεῖς χωροφύλακες νὰ περιμένουν μὲ τὰ ὅπλα ἑτοιμα. Εὐτυχῶς πού τὸ ἄλλο του βρισκόταν μακριὰ, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας. Μὲ ποιὸν τρόπο, ὅμως, θὰ κατόρθωνε νὰ διασπᾷ αὐτὸ τὸν κλοῦ τῶν χωροφυλάκων;

Στράφηκε ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ πίσω, γιατί ὁ δὸν Τομάζο πλησίαζε μὲ τὸ σπαθί προτεταμένο.

Ὁ Ζορρό κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ γρήγορα. Ἐνα σχέδιο καρφώθηκε στὸ νοῦ του κι' ἔπρεπε νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεφύγῃ.

Τίναξε γοργὰ τὸ μαστίγιό του καὶ γιὰ ἄλλῃ μὴ φορὰ ὁ δὸν Τομάζο οὐρλιαξε ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὸ σπαθί του τινάχτηκε μακριὰ. Ὁ Ζορρό, τότε, ὤρμησε ἐναντίον τοῦ Γκάρθια πού εἶχε σηκωθῇ κι' ἑτοιμαζόταν κι' αὐτὸς νὰ πάρῃ τὸ σπαθί του.

Μὲ ἕνα πῆδημα ἐφθασε κοντὰ του καὶ τὸ δεξιὸν χέρι, ἀφοῦ τοποθέτησε τὸ ξίφος του στὴ θήκη, σφίγγτηκε μὲ δύναμι καὶ κατάφερε μὴ τρομερὴ γροθιά στὸ χοντρὸ καὶ κωμικὸ πρόσωπο τοῦ λοχία.

Ὁ Γκάρθια πήρε μὴ τούμπα, δογγώντας σὰν βόδι. Ὁ Ζορρό ἔσκυψε, τὸν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο, ἀνοίγοντάς το μὲ μὴ κλωτσιά.

---Ἐ!, φώναξε στοὺς χωροφύλακες. Πάρτε τὸν ἀρχηγό σας!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε τὸν Γκάρθια πᾶνω στὸ φρεσκοσκαιμένο χῶμα τοῦ κήπου, παραμερίζοντας ἀμέσως ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του εἶδε τοὺς χωροφύλακες νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκάρθια πού, ἴσως, τὸν περνοῖσαν γιὰ νεκρό.

Καθὼς ἔσκυφαν ἐπάνω του, ὁ Ζορρό κατάλαβε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία. Ἐδῶσε

ένα σάλτο, πέρασε πάνω από τὰ κεφάλια τους και όταν πάτησαν τὰ πόδια του στο έδαφος, άρχισε νά τρέχει.

—Ζωά!, άκουσε τή φωνή του Γκάρθια, πίσω του. Σας έφυγε, ήλίθιοι!

Καθώς έτρεχε, ο Ζορρό, είδε έναν από τους χωροφύλακες νά πετάγεται μπρός του μέ γυμνό σπαθί.

Καθώς σήκωνε τó μαστίγιό του γιά νά τόν άφοπλίση μόνο μέ ένα χτύπημα, μέ τήν άκρη του ματιού του πήρε είδησι τόν Γκάρθια πού έτρεχε, πηδούσε στη σέλλα του και ξεκινούσε καλπάζοντας. Κατάλαβε, άμέσως, τί έβαλε στο νού του ο πονηρός λοχίας. Πολλές φορές, είχε υποπτευθί πώς πίσω από τή μάσκα του Ζορρό κρυβόταν ο δόν Ντιέγκο και προσπαθούσε μέ κάθε τρόπο νά διαπιστώσει αν ή ύποψία του ήταν πραγματική. Κι' αυτή τή φορά, αυτό τó σκοπό είχε ο λοχίας. Νά τρέξει στο σπίτι του δόν 'Αλέξανδρο Βέγκα γιά νά δή αν ο Ντιέγκο δρισκόταν στο κρεβάτι του ή έλειπε.

'Ο Ζορρό, άφού άφώπλισε τόν χωροφύλακα, πήδησε στο άλογό του και ξεχύθηκε σαν άστραπή.

Τότερα από λίγα λεπτά, καθώς έφθασε κοντά στο σπίτι του, ανάμεσα στους πυκνούς έλαιώνες, κατέβηκε από τó άλογο, έβγαλε τὰ μαύρα ρούχα του Ζορρό, τὰ έβαλε σέ ένα μικρό σάκκο πού είχε κρεμάσει στη σέλλα, τοποθέτησε πάνω σ' αυτή τó ξίφος, τó πιστόλι και τó μαστίγιό του κι' ενώ τó άλογο ξεκινούσε καλπάζοντας προς τó βουνό, δ-που τó περιμενε ο Μπερνάντο, ο Ζορρό, μέ τὰ ρούχα του δόν Ντιέγκο, άρχισε νά τρέχει προς τó σπίτι. Έφρεσε νά προλάβη τó λοχία...

Στό μεταξύ, ο Γκάρθια, πού είχε φθάσει στο σπίτι, χτυπούσε μανιασμένα τήν πόρτα.

—'Ανοιξτε μου!, φώναξε. 'Ανοιξτε μου γρήγορα! Είμαι ο Γκάρθια!

"Ενας από τούς ύπηρέτες του άνοιξε. "Εξαλλος, ο Γκάρθια ξεχύθηκε στο διάδρομο ώσπου, σέ λίγο, έδλεπε νά ανοίγη μιá πόρτα και νά παρουσιάζεται μέ τὰ νυχτικά του ο δόν 'Αλέξανδρο Βέγκα.

—Τί συμβαίνει, λοχία; τόν ρώτησε. Γιατί έτσι νυχτικάκια;

—Θέλω τόν δόν Ντιέγκο!, του είπε λαχανιάζοντας ο λοχίας. Θέλω νά δώ άμέσως τόν δόν Ντιέγκο!

—Είναι ανάγκη; του είπε ο δόν 'Αλέξανδρο. 'Ο Ντιέγκο, αυτή τή στιγμή κοιμάται.

—'Αμφιβάλλω αν κοιμάται, δόν 'Αλέξανδρε! Γι' αυτό θέλω νά τόν ιδώ.

—Δέν σέ καταλαβαίνω, Γκάρθια, του είπε ο δόν 'Αλέξανδρο. 'Αλλά άφού επιμένεις τόσο πολύ νά δής τόν Ντιέγκο, θά άναγκαστώ νά τόν ξυπνήσω.

"Τότερα από λίγο έφθαναν έξω από τó δωμάτιό του. 'Ο δόν 'Αλέξανδρο χτύπησε διακριτικά τήν

πόρτα, μα ο λοχίας τή χτύπησε μέ τή γροθιά του.

—'Ε... Ντιέγκο!, φώναξε. Βγες άμέσως έξω, αν είσαι μέσα!

Δέν άκούστηκε ούτε άχνα από τó έσωτερικό του δωματίου.

—Δέν είναι μέσα!, έκανε θριαμβευτικά ο Γκάρθια. Καλά μου είχε περάσει μέσα αυτή ή ύποψία από τó νού... "Αν δέν άνοιξη σέ ένα λεπτό ή πόρτα, θά άναγκαστώ νά τήν σπάσω, δόν 'Αλέξανδρε!

'Ετοιμάστηκε νά σηκώσει τó πόδι του αλλά, τή στιγμή εκείνη ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο Ντιέγκο. Φορούσε τὰ νυχτικά του, τὰ μαλλιά του ήταν άναστατωμένα και τὰ μάτια του κόκκινα και πρησμένα.

—Τί... τί συμβαίνει; έκανε και χασμουρήθηκε. Χτυπούσατε πολύ ώρα; 'Εσύ είσαι, Γκάρθια;

'Ο Γκάρθια χαμήλωσε ντροπιασμένος τó κεφάλι. Για άλλη μιá φορά ή ύποψία του δέν δγñκε άληθινή. 'Ο δόν Ντιέγκο δέν ήταν ο Ζορρό. Γιατί, αν ήταν, διάβολε, πότε θά προλάβαινε νά έρθη και νά πέσει στο κρεβάτι του;

—Μέ συγχωρής δόν Ντιέγκο ψέλλισε.

—Δέν καταλαβαίνω τί παθαίνεις και ξεχεσαι και μέ ξυπνάς τέτοια ώρα του είπε ο δόν Ντιέγκο. Αυτό τó έχεις κάνει πολλές φορές. Μήπως βλέπεις κανένα όνειρο πώς είμαι εγώ ο Ζορρό και ξεχεσαι νά μέ συλλάβεις;

'Ο Γκάρθια έτρεξε τὰ δόντια του.

—Νά μέ πάρη ο διάβολος και νά μέ σηκώσει!, βρυχήθηκε.

—'Ο διάβολος; του είπε ο δόν Ντιέγκο, πού του άρεσε νά πειράζει τó χοντρό λοχία. Μά... έσύ μου είπες πώς ο διάβολος είναι φίλος και σύμμαχός σου, μιá και είναι και αυτός εναντίον του Ζορρό. 'Αλλά... άλήθεια, δέν μου είπες τί έγινε. Τί έκανε ο φίλος σου ο διάβολος, μονομάχησε μέ τó Ζορρό;

—'Ο διάβολος νά τούς πάρη και τούς δυό, έκανε κατακόκκινος ο λοχίας και, ξεχνώντας ακόμα και νά καληνυχτίσει τούς δυό άνδρες, έκανε μεταβολή και δγñκε από τó σπίτι.

—Ω, καταραμένο Ζορρό, έκανε σφίγγοντας τίς γροθίες του. "Ως πότε θά παίζεις μαζί μου; Κάποτε θά πέσης στα χέρια μου και τότε...

Τήν ίδια στιγμή, πατέρας και γινός, στο σπίτι του δόν 'Αλέξανδρο χαμογελούσαν ικανοποιημένοι.

—Εύτυχώς πού προλάβες, παιδί μου, είπε ο γρηαιός ιδιαιγός στον δόν Ντιέγκο. "Αν δέν άνοιγες τήν πόρτα, ο λοχίας ήταν έτοιμος νά τήν σπάσει.

—Πρόλαβα τήν τελευταία στιγμή, πατέρα, του άπάντησε ο νέος.

—Τί έκανε άπάνσε ο σενιόρ Ζορρό; τόν ρώτησε ο δόν 'Αλέξανδρο. Συνάντησε τó Διάβολο;

—'Οχι, πατέρα. 'Ο σενιόρ Ζορρό δρñκε μιá κο-

πέλλα στο βουνό, την έφερε στο πουνέμπλο και μονομάχησε για λίγο με τον δόν Τομάζο, τον διοικητή μας.

Και με λίγα λόγια, διηγήθηκε στον πατέρα του την περιπέτειά του.

—Τί συμπεράσμα βγάξεις από όλα αυτά; τον ρώτησε ο δόν 'Αλέξανδρο.

—Έχω τη γνώμη πως τη Ρίτα Ριάλγκο, εκείνος που την έκλεψε από το σπίτι του δόν Τομάζο, την άφησε επίτηδες να φύγει.

—Δηλαδή;

—Δεν την έδωσε επίτηδες καλά για να μπορέσει να φύγει, να γυρίσει στο πουνέμπλο και να διηγηθί πως την έκλεψε ο σενιόρ Ζορρό.

—Ο σενιόρ Ζορρό, έχει καμμία ύποψία για το ποιός είναι αυτός ο ψεύτικος Ζορρό, ποιός είναι ο Διάβολος και ποιός ο δολοφόνος του δόν Πάμπλο Ριάλγκο;

—Ο σενιόρ Ζορρό υποπτεύεται πως τα τρία αυτά πρόσωπα δεν είναι παρά ένα μονάχα. Κι' έχει την εντύπωση, ο Ζορρό, πως ξέρει ποιός κρύβεται κάτω από τη μάσκα του ψεύτικου Ζορρό και του Διαβόλου. Δεν χρειάζεται παρά να τον ξεσκεπάσει... Έλπίζω να γίνει πολύ σύντομα αυτό...

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΤΟΥ ΖΟΡΡΟ

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ βράδυ, ο σενιόρ Ζορρό, καβάλλα στο αλογό του, γυρνούσε από βουνό σε βουνό, με την ελπίδα πως ίσως θα συναντούσε το Διάβολο ή τον ψεύτικο Ζορρό. Δεν στάθηκε, όμως τυχερός.

Το βράδυ, όμως, της δεύτερης νύχτας, αποφάσισε να ξαναβρεί για κυνήγι.

Θά ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν, σε μία στιγμή, είδε έναν καβαλλάρη να καλπάζει σε ένα μονοπάτι του βουνού. Χωρίς να διστάσει, ξεχύθηκε καλπάζοντας κι' αυτός καταπάνω του, μήπως μπορέσει και τον προλάβει. Είχε την εντύπωση πως ήταν ο Διάβολος.

Και πράγματι, δεν έπρεσε έξω. "Όταν τον πλησίασε αρκετά, τον γνώρισε πως είναι αυτός.

—'Ε, Διάболе! φώναξε τότε με όλη του τη δύναμη και η φωνή του αντιβούισε σε όλα τα φαράγγια. Σταμάτησε, γιατί φεύγεις;

—Ο άλλος, που φαίνεται πως τόσην ώρα δεν τον είχε πάρει είδηση, σταμάτησε απότομα κι' έκανε μεταβολή.

—Ω... ο σενιόρ Ζορρό! Έκανε όταν είδε τον μαυροντυμένο καβαλλάρη να πλησιάζει.

—Εγώ είμαι, Διάболе! Ήρθα να συνεχίσουμε τη μονομαχία μας που μās διέκοψε κείνο το βράδυ ο Γκάθθα. Έχεις αντίρρηση;

—Καθόλου! του απάντησε γελώντας ο Διάβολος, ενώ πίσω από τη μαύρη μάσκα τα μάτια του

έλαμπαν από ικανοποίηση. Γι' αυτό το λόγο βρισκομαι αυτή την ώρα στο βουνό. Για να σε συναντήσω.

—Τράβα, λοιπόν, το σπαθί σου, Διάболе! 'Απόψε θέλω να τελειώσω γρήγορα μαζί σου.

—'Όστε... έχεις την εντύπωση πως θα με σκοτώσης τόσο εύκολα;

—Δεν πρόκειται να σε σκοτώσω, Διάболе. Θα χαράξω, μόνο, στο μέτωπό σου ένα Z, κι' ύστερα θα σου ξεσκεπάσω το πρόσωπο για να δώ ποιός είσαι. Θα σε σκοτώσω μόνο όταν δεβαιωθώ πως εσύ είσαι ο δολοφόνος του δόν Πάμπλο.

—'Εγώ, πάντως, θα σε σκοτώσω, Ζορρό.

Ο Ζορρό τίναξε το σπαθί του. Το ίδιο έκανε και ο άλλος. 'Όστόσο, αυτή τη φορά περιορίστηκε μόνο στην άμυνα και άρχισε να όπισθοχωρεί διαρκώς, κάτω από τα μανιασμένα χτυπήματα του μασκοφόρου ιππότη.

—Γιατί δεν στέκεσαι να με αντιμετώπισεις σαν άνδρας; του είπε σε μία στιγμή ο Ζορρό. Γιατί όπισθοχωρείς διαρκώς;

Ο Διάβολος γέλασε.

—Ο κάθε ένας ακολουθεί την τακτική που του άρεσει, Ζορρό, είπε. 'Εγώ, σαν καλός στρατηγός που είμαι, προτιμώ στην αρχή την υποχώρηση.

Τα λόγια του φάνηκαν περίεργα στο Ζορρό.

Τί ήθελε, τάχα, να πη; 'Η διαίσθησίς του τον προειδοποίησε πως τον απειλεί ένας μεγάλος, ένας τρομερός κίνδυνος. 'Αποφάσισε, τότε, να εντείνει την επίθεσί του για να τελειώσει όσο γίνεται πιο γρήγορα μ' αυτόν τον άνθρωπο.

Το χέρι του άνεδοκατέβαινε με όρμη, με απείρηρα ταχύτητα, σαν έμβολο μηχανής. Ο Διάβολος τα χρειάστηκε και απέκρουε ύστερα από υπεράνθρωπες προσπάθειες. Λαγάνιαζε από την κόουρασι και τώρα που καταλάβαινε πως ο κίνδυνος ήταν άμεσος, σταμάτησε να όπισθοχωρεί.

Ξαφνικά, η αίχμη του ξίφους του Ζορρό, άγγιξε το μέτωπό του και κινήθηκε άστραπιαία, χαράζοντάς του ένα μικρό Z, στη ρίζα των μαλλιών του. Ήταν το τρομερό σημάδι του Ζορρό!

Ο Ζορρό, δεν είχε τώρα παρά να του βγάλει τη μάσκα για να δει με ποιόν άνθρωπο είχε να κάνει. Δεν πρόλαβε, όμως...

Τη στιγμή που το ξίφος του ξεχύθηκε ακράτητο μπροστά, ένας πυροβολισμός άκούστηκε και μία σφαίρα σφύριξε άνατριχιαστικά δίπλα από το αντί του.

Ο μασκοφόρος ιππότης, κατάλαβε πως ο Διάβολος του είχε στήσει παγίδα. Γι' αυτό όπισθοχωρούσε διαρκώς. Γιατί, δεξιά κι' αριστερά από το μονοπάτι είχε εγκαταστήσει ποιός ξέρει πόσους όπλισμένους ανθρώπους του.

Μέσα στο ένα δέκατο του δευτερολέπτου, ο Ζορρό, έκανε αυτές τις σκέψεις και έκτιμησε τον κίνδυνο που τον περιέβαλε. Το βλέμμα του πήρε, δεξιά του, τη σιλουέτα ενός ανθρώπου που ήταν έτοιμος να τον πυροβολήσει.

Άφησε να ξεφύγει από τα χείλη του ένα άγριο ουρλιαχτό, τινάχτηκε από τη σέλλα του και, πριν ο αντίπαλός του προλάβει να πατήσει τη σκανδάλη, το σώμα του διέγραψε μια γοργή τροχιά και πέφτοντας πάνω του τον γρόπωσε από το λαιμό.

Κυλίστηκαν και οι δυο καταγής. 'Ο Ζορρό σηκώθηκε, τότε, τη γροθιά του και την κατέβασε με δύναμη, στο κρανίο του αντιπάλου του, αφήνοντάς τον άναίσθητο.

--Χτυπάτε τον, δλάκες!, άκουσε τότε μια φωνή, τη φωνή του Διαβόλου. 'Επάνω του, ήλιθιο!

Ένας πυροβολισμός αντίχρησε κι' ύστερα δεύτερος. 'Ο Ζορρό τράβηξε το πιστόλι του και πυροβόλησε, αφού ταμπουρώθηκε πίσω από ένα βράχο.

Ένα ποδοβολητό τον έκανε να στρέψει προς τα πίσω το κεφάλι του. Είδε, τότε, ανάμεσα από μερικούς βράχους, τον αντίπαλό του, το Διάβολο, να φεύγει καλπάζοντας.

Έτριξε με λύσσα τα δόντια του ο μασκοφόρος εκδικητής.

--'Αν είσαι εκείνος που φαντάζομαι, δεν πρόκειται να μου ξεφύγεις, Διάβολε!, ψιθύρισε.

Έκανε να φύγει από το βράχο που είχε ταμπουρωθεί, μια σφαίρα όμως, που σφύριξε πάνω από το κεφάλι του, του έδωσε να καταλάβει πως οι αντίπαλοί του δεν θα τον άφηναν να ξεφύγει εύκολα.

Τη στιγμή εκείνη, άκουσε ένα βογγητό. 'Ο άνθρωπος που είχε χτυπήσει με τη γροθιά του, συνερχόταν,

Τόν τράβηξε από το πόδι και τον έφερε κοντά του. 'Εκείνος, μόλις άνοιξε τα μάτια και είδε πάνω του, σκυμμένο, το πρόσωπο του Ζορρό, τα χρειάστηκε και άρχισε να τρέμει σύγκομος.

--'Αν θέλεις να σώσεις το τομάρι σου, πές μου, ποιός κρύβεται κάτω από τη μάσκα του Διαβόλου; τόν ρώτησε ο Ζορρό.

--Δεν ξέρω, του άπάντησε εκείνος. Κανείς μας δεν ξέρει. Μπήκε απόψε στα σπίτια μας, φορώντας τη μάσκα, μās έδωσε άφθονα πέζος και μās έλε πως θα μās δώσει και άλλα αν καταφέρουμε και σκοτώσουμε τον σενιόρ Ζορρό.

'Ο Ζορρό άγωνιούσε. Κάθε λεπτό που περνούσε ήταν εις βάρος του. Γιατί ο Διάβολος όσο πήγαινε και άπομακρυνόταν.

Έκανε να σηκώσει το κεφάλι του αλλά μια καινούργια σφαίρα σφύριξε πάνω του.

Άποφάσισε, τότε, μια και δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά, να πολεμήσει.

Έβγαλε το σριμπρό του, το τοποθέτησε πάνω στο ξίφος του και ενώ άρχισε να το σηκώνει άργα - άργα προς το άριστερό μέρος του βράχου, εκείνος έτοιμάστηκε να προβάλλει το πρόσωπό του, μαζί με το πιστόλι του, από το δεξί μέρος.

Ένας, δύο, τρεις πυροβολισμοί άκούστηκαν. Οι αντίπαλοί του χτυπούσαν το σριμπρό του. Την ίδια στιγμή, το δάχτυλο του Ζορρό πάτησε δυο φορές τη σκανδάλη.

Μια κραυγή πόνου άκούστηκε. 'Ο ένας από τους έχθρους του είχε τεθεί έκτος μάχης.

'Ο Ζορρό άρχισε να σέρνεται άργα - άργα. Μια σφαίρα ήρθε και καρφώθηκε μισό μέτρο πω πέρα από το πρόσωπό του. Οι έχθροί του ήταν πολύ πεισματάρηδες. Φαίνεται πως ο Διάβολος τους είχε πληρώσει καλά και θα τους πλήρωνε ακόμα πιο καλά αν κατόρθωναν να τον σκοτώσουν. Γι' αυτό πολεμούσαν με τόσο πείσμα.

Μά ο Ζορρό δεν είχε ύπ' όψη του να μείνει καρφωμένος εκεί, αιώνια. Έπρεπε να φύγει για να τρέξει πίσω από τον Διάβολο, να τον προλάβει. Γιατί ήταν βέβαιος πως ο αντίπαλός του θα έφευγε από το πουέμπλο.

Μια δεύτερη σφαίρα, που καρφώθηκε πιο κοντά του τώρα, τον έκανε να πάρει μερικές τούμπες στον κατήφορο.

Ένας βράχος που δρέθηκε μπρός του τον προφύλαξε από τις σφαίρες που έπεφταν σαν χαλάζι γύρω του. Όπως υπολόγιζε, οι έχθροί του θα άνέρχονταν τουλάχιστον σε πέντε.

Ήταν τόσο ή έπιθυμία του να φύγει ώστε να προλάβει το Διάβολο που άποφάσισε να παίξει κορώνα γράμματα τη ζωή του.

Τινάχτηκε ξαφνικά και παίρνοντας δυο τούμπες, άρχισε να κυλάει σαν βαρελάκι στον κατήφορο. Οι σφαίρες έπεφταν σαν χαλάζι δίπλα του. Μά, τώρα πιά, ήταν άργα να τον προλάβουν.

Μερικοί θάμνοι τον έκρυφαν από τη θέα τους. 'Ο Ζορρό σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να τρέχει. Με ένα συνθηματικό σφύριγμα, το άλογό του έτρεξε να τον συναντήσει. Πήδησε στη σέλλα του και τράβηξε με δύναμη τα χαλινάρια.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ

ΕΧΤΗΝΚΕ άκράτητος στον κατήφορο της πλαγιάς, με κίνδυνο να τσακιστεί από στιγμή σε στιγμή. Όταν έφθασε στον άμμο, έστρεψε το άλογό του προς τ' άριστερά, άκολουθώντας το δημόσιο δρόμο.

Μισή ώρα, κάλαψε, χωρίς να συναντήσει τίποτε.

«Δεν μπορεί νά ἔκανα λάθος, εἶπε σέ μιά στιγμὴ μὴ στὸν ἑαυτό του. Ἐκτὸς κι' ἂν ὁ Διάβολος ἀργῇ τόσο πολὺ καὶ ἔρχεται ἑξοπίσω μου».

Ὅμως, δὲν εἶχε κάνει λάθος. Ὑστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ, στὸ πρῶτο ἀχνὸ φῶς τῆς αὐγῆς, διέκρινε στὸ βάθος τοῦ δρόμου ἕνα σύννεφο σκόνης. Ἕνα χαμόγελο, ἀνθῆσε, τότε, στὰ χεῖλη τοῦ Ζορρό κι' ἔσφιξε μὲ περισσότερη δύναμι τὰ χαλινάρια, σπειρουνίζοντας τὸ ἀλόγῳ του.

Τὸ συννεφάκι τῆς σκόνης δὲν γινόταν ἀπὸ ἕνα μόνο ἀλόγο ἀλλὰ ἀπὸ τρία μαζί, πού ἔσερναν μιά ἄμαξα. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἄμαξα, ἦταν βέβαιος ὁ Ζορρό, πὼς ταξίδευε ὁ Διάβολος.

Ὑστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ σὴν ἄμαξα. Τὸ ἀλόγῳ του κάπαζε δίπλα τῆς καὶ ὁ Ζορρό ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ κῦτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρό της. Εἶδε, τότε, τὸ Διάβολο, καθισμένο δίπλα σὲ μιά κοπέλλα. Καὶ ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Ρίτα Ριάλγκο.

—Ἐ, Διάβολε!, τοῦ φώναξε. Σταμάτησε τὰ ἄλογά σου! Νομίζω πὼς πρέπει νὰ ἀναμετρηθοῦμε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ.

Τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ μάσκα, πού δρισκεῖαν μέσα στὴν ἄμαξα, ἀστράψαν ἄγρια. Σὲ λίγο, τὰ ἄλογα σταμάτησαν καὶ ὁ Διάβολος πετάχτηκε ἔξω. Ταυτόχρονα, σχεδόν, ὁ Ζορρό πηδοῦσε ἀπὸ τὸ ἀλόγῳ του.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀναμετρήθηκαν μὲ τὸ δλέμμα ἑνῶ, δίπλα τους, πηδοῦσε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ ἡ Ρίτα.

—Ζορρό, ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ θανάτου σου!, τοῦ εἶπε ὁ Διάβολος καὶ τράβηξε τὸ σπαθὶ του.

—Γιατί δὲν θγάζεις τὰ μάσκα σου, Διάβολε; τοῦ εἶπε ὁ Ζορρό. Ξέρω ποῖος εἶσαι. Εἶσαι ὁ διοικητὴς τοῦ πονέμπλο τῆς Ρέινα ντὲ Λὸς Ἀντίλες, ὁ δὸν Τομάζο!

—Ναί, αὐτὸς εἶναι!, φώναξε ἡ Ρίτα.

—Τὸ ἤξερα, σνιορίτα, τῆς ἀπάντησε ὁ Ζορρό. ἤξερα πὼς πῶσι ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ Διαδόλου κρυβόταν ὁ δὸν Τομάζο. Γι' αὐτὸ τοῦ χάραξα στὸ μέτωπο τὸ σημάδι τοῦ Ζορρό. Γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ φανερωθῇ μόνος του. Μὲ αὐτὸ τὸ σημάδι δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ στὸ πονέμπλο. Ἔτσι, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ. Αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα σου, σνιορίτα.

—Αὐτός; ἔκανε μὲ ἔκπληξι καὶ ὀργή ἡ Ρίτα.

—Ναί, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος. Σκότωσε τὸν πατέρα σου, δὲν ξέρω γιὰ ποῖο λόγο, ἀφοῦ ντύθηκε μὲ τὴ στολή μου, γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸ Ζορρό. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὅταν σὲ ἔκλεψε ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ σπῆτι καὶ σὲ ὠδήγησε στὸ βουνό. Γιὰ νὰ πιστέψουν ὅλοι πὼς σὲ εἶχε κλέψῃ ὁ Ζορρό. Ὅμως, ὁ Ζορρό, σὲ δοῖκε καὶ σὲ ὠδήγησε στὸ σπῆτι του.

Ὁ δὸν Τομάζο πέταξε μακριὰ τὴ μάσκα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

—Ποῦ τὸ κατάλαβες πὼς εἰμαι ἐγὼ ὁ δὸν Τομάζο; ρώτησε μὲ ἀπορία τὸ Ζορρό.

—Τὸ κατάλαβα ἀπὸ κάτι πού μοῦ εἶπες, τὴ βραδὴ πού μονομαχήσαμε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ βουνό. Μοῦ εἶπες πὼς σὲ ἔχαν πληροφορήσει ὅτι χειρίζομαι καλὰ τὸ σπαθί. Αὐτὸ σήμαινε πὼς δὲν ἦσουν κάτοικος τοῦ πονέμπλο, πὼς εἶχες ἔρθῃ τώρα τελευταία σ' αὐτό. Σκέφθηκα, λοιπόν, πὼς μόνο ἐσύ εἶχες ἔρθῃ τὸν τελευταῖο καιρὸ στὸν πονέμπλο. Κι' ὅταν ἔφερα τὴ Ρίτα καὶ μονομάχησα στὸ σπῆτι σου, κατάλαβα πὼς ἐσύ ἦσουν ὁ Διάβολος, γιατί μονομαχοῦσες μὲ τὴν ἴδια τέχνη.

—Εἶσαι πολὺ ἔξυπνος, Ζορρό, τοῦ εἶπε ὁ δὸν Τομάζο. Ναί, ἐγὼ σκότωσα τὸν δὸν Πάμπλο Ριάλγκο. Τοῦ ζήτησα νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη του καὶ κείνος μοῦ ἀρνήθηκε λέγοντάς μου πὼς δὲν θὰ τὴν ἔδινε ποτὲ σὲ ἕνα ξένο. Ἔτσι, ἀποφάσισα νὰ τὸν σκοτώσω.

—Κακοῦργε!, φώναξε ἡ Ρίτα πίσω του.

—Ἐκανες, ὅμως, τὸ λάθος, νὰ τὰ δάλης μὲ τὸν Ζορρό, δὸν Τομάζο. Ἐπειδὴ ἦσουν γερός στὸ σπαθί, νόμισες πὼς θὰ ἐξοφλήσῃς γρήγορα μαζί του. Ἐλα, λοιπόν, δεῖξε μου γιὰ μιά ἀκόμα φορὰ τὴ δύναμι τῆς τέχνης σου.

Ἡ μονομαχία πού ἀκολούθησε, μονομαχία ζωῆς ἢ θανάτου, ἦταν ἀληθινὰ συγκλονιστικὴ. Ἡ Ρίτα, μὲ γουρλωμένα μάτια, δὲν προλάβαινε νὰ παρακολουθεῖ τὴν κίνησι πού ἔκαναν τὰ σπαθιά τους.

Δέκα ὀλόκληρα λεπτά κράτησε αὐτὴ ἡ μονομαχία. Σὲ μιά στιγμὴ, ἡ Ρίτα, ξεφώνισε μὲ φρικτὴ, ὅταν εἶδε τὸν δὸν Τομάζο νὰ δοῦν ἀκάθεκτος μπροστά, μὲ τεντωμένο σπαθί. Νόμισε πὼς εἶχε ἔρθῃ ἡ τελευταία στιγμὴ τοῦ Ζορρό.

Ὅμως, ὁ θρυλικὸς ὑπὸ τῆς ἄλτρα Καλιφόρνια, φαίνεται πὼς περιέμενε κατὰ τέτοιο. Γιατί, παρὰ μέρους μὲ τέχνη, τέντωσε τὸ σπαθί του καί... μιά κραυγὴ πόνου ἀκολούθησε.

Μιά κραυγὴ πού δοῖκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ δὸν Τομάζο, καθὼς τὸ σπαθί τοῦ Ζορρό μπηγόταν στὴν κοιλία του.

Ἐκανε μιά κίνησι σὰ νὰ ἤθελε νὰ πέσῃ πρὸς τὰ πίσω κι' ὑστερα κύλησε πρὸς τὰ πλάγια.

Ὁ Ζορρό ἔβαλε τὸ σπαθί στὴ θήκη του καὶ ἔσκυψε πάνω στὸν δὸν Τομάζο πού χαροπαλενε. Ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔβγαλαν μερικὲς λέξεις.

—Ζορρό... μὲ νίκησες, τοῦ ἔλεγε. Πρὶν πεθάνω... ὅμως, θὰ ἤθελα νὰ μάθω ποῖος εἶσαι.

Ὁ Ζορρό, προσέχοντας νὰ μὴ τὸν ἰδῇ ἡ Ρίτα, ἀνασήκωσε τὴ μάσκα του.

—Μὲ γνωρίζεις; τὸν ρώτησε.

—Ὁ!, ἔκανε ὁ δὸν Τομάζο. Ὁ δὸν Ντιέγκο! Ποῖος νὰ τὸ πιστεῦτε πὼς θὰ μὲ σκότωνε ὁ ἀπόλεμος, ὁ μαλθακὸς καὶ δειλὸς γυνὸς τοῦ δὸν Ἀλέξανδρο Βέγκα.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

Οί άνθρωποι πού ἤθελαν νά ἐκδικηθοῦν τὸν νεαρό Φρανσουάζ βιαζόντουσαν νά τοῦ ἀνοίξουν τὸν λάκκο.

---Αὐτοὶ οἱ κύριοι εἶναι ἐκεῖνοι πού σᾶς ὑπέδει-

ξαν νά συλλάβετε τὸν ἀναρχικὸ Πικώ; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς τὸν κ. Λουδοβίκο.

---Μάλιστα κύριε. Προσέξτε ὅμως. Εἶναι σοβαρὴ ἡ κατηγορία καὶ πρέπει νά ἐνεργήσετε κατὰ συνείδησιν...

---Σᾶς καθιστῶ ὑπευθύνους, συνέχισε ὁ ἀνακριτὴς. Γιὰ νά καταδικασθῇ ἕνας ἄνθρωπος πρέπει νά εἶναι πραγματικὰ ἔνοχος.

---Κύριε ἀνακριτά, τόλμησε νά πῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς καταδότες, ξέρουμε καλὰ τίς συνέπειες.

---Ὁρκισθῆτε λοιπὸν ὅτι λέτε τὴν ἀλήθεια καὶ μόνον τὴν ἀλήθεια.

---Ὁρκιζόμαστε, ἀπάντησαν ἐκεῖνοι, ὅλοι μαζί. Ὁ Φρανσουάζ, εἶναι ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας.

---Καταγγέλλουμε ἕναν ἐπικίνδυνον συνωμότη, ἕναν ἐχθρὸ τοῦ αὐτοκράτορος, εἶπαν κι' οἱ τρεῖς.

---Εἰσθε βέβαιος γι' ὅλα αὐτά; ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς. Μήπως θέλετε νά τὸν ἐκδικηθῆτε;

---Εἶναι ἔνοχος καὶ προδοτὴς, ἀπάντησαν καὶ πάλι αὐτοί...

---Ἐτοιμάζεται νά σκοτώσῃ τὸν αὐτοκράτορα. Θέλετε νά μάθετε κι' ἄλλα;...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

---Τί άλλα; Πές μας λοιπόν, φώναξε θυμωμένα ο ανακριτής.

---Ετοίμαζε μιά βόμβα. Τόν είδα με τὰ ίδια μου τὰ μάτια...

---Καλά - καλά, είπε ο ανακριτής. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ κύριοι. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε.

---Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μᾶς εἶπαν ψέμματα, εἶπε ὁ ανακριτής στὸν κ. Λουδοβίκο. Γιατί ὅμως;

---Καὶ ἄλλη μιά καταδίκη εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιβάλλω χωρὶς δίκη καὶ χωρὶς ἀποδείξεις. Καὶμένη Γαλλία!!...

---Πρέπει ὅμως νὰ ἀπαλλαγούμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀναρχικὸ πρόσωπο γιατί ἔρχεται ὁ αὐτοκράτωρ

μεθαύριο...

---Νὰ καὶ ἡ ὑπογραφή μου... Διάβασε το καὶ ἐσὺ Λουδοβίκο. Εἶναι ἡ διαταγὴ ἐκτοπίσεως τοῦ Φρανσουᾶς Πικώ. Στέλνω ἕναν ἀθῶο ζωντανὸ στὸν τάφο...

Συνεχίζεται

ΠΑΝΘΕΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ
Η ΜΟΥΜΙΑ ΤΟΥ ΙΝΧΟΤΕΡ
ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΠΛΟΥΝΤ
ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ
ΔΟΚΤΟΡ ΤΖΕΚΥΛ
ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΓΔΑΤΗΣ
ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ
ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΑΘΙΩΝ
ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΟΝΤΟΣ
ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ
ΦΡΑΝΚΕΝΣΤΑΙΝ
Μ Π Ε Ν Χ Ο Υ Ρ

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΣ!

Ένα ακόμα αριστούργημα στο έρχόμενο τεύχος του
TAM - TAM.

ΣΚΑΡΑΜΟΥΣ!

Μυστήριο, ξιφομαχίες, μίσση, γοργή πλοκή και απίστευτες περιπέτειες, συνθέτουν τις σελίδες του που θα συγκλονίσουν όλους τους αναγνώστες.

ΠΑΝΘΕΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Γραφεία: Πραξιτέλους 1 — 5ος όροφος, Νο 1 και 2 — Τηλέφ. 35.271

Υπεύθυνος: ΘΕΜ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ — Πραξιτέλους 1

Καλλ. Διευθ. Κ. Ραμπαζής